

ΛΥΚΑΥΤΕΣ.

185949
(B12842)

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

ΥΠΟ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ.

ΕΤΗΟΙΣ

Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

1872.

ΛΥΚΑΥΤΕΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΡΑΓΙΩΝΙΔΗ

ΟΝΤ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΡΑΓΙΩΝΙΔΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΡΑΓΙΩΝΙΔΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.22.Φ8.0004

ΤΩ

ΙΩΑΝΝΗ ΒΟΥΤΣΙΝΑ

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ

ΤΩ ΤΟΝ ΦΕΡΩΝΥΜΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΣΥΣΤΗΣΑΝΤΙ

ΤΑΣ ΑΠΑΡΧΑΣ ΤΑΥΤΑΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο Ποιήσας

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Δημοσιεύων τοὺς στίχους μου τούτους, μετὰ πολλὰς περι-
πετείας, θέω κρίνω τὰ προτάξω ὀλίγα τινά.

Καὶ πρῶτον μὲν ὀφείλω τὰ εἶπω ὅτι δημοσιεύων τὴν συλ-
λογὴν ταύτην, οὐδὲ ποιητοῦ ὄνομα ἔχω σκοπὸν ὃ ἀποκτήσω,
οὐδ' ἐπιδείξιν τὰ ποιήσω τῶν ποιητικῶν μου δυνάμεων. Γνω-
ρίζω ὅτι ἡ μετριοφροσύνη τὴν σήμερον εἶνε ἡ ἀρετὴ τοῦ συρ-
μοῦ. Ἡ ἀξία ὀφείλει ἐκουσίως τὰ καταβιβασθῆ, ὡς ἐλαστική
σφαῖρα, ἢ ἀνυψωθῆ. Συνειθίσας ὅμως ἐξ ἄλλου, ἀέποτε τὰ
ὀμιλῶ ἐν εὐλιχρίει, εὐλιχρινῶς θὰ εἶπω ὅτι αἱ ποιήσεις μου
αὐταί, κατ' ἐμὴν τοῦλάχιστον γράμην, ὀλίγην ἔχουσι τὴν ἀ-
ξίαν, ἅτε οὖσαι τὰ πρῶτά μου δοκίμια, δημοσιεύω δ' αὐτὰς
τὸ μὲν ἕνεκα τῆς προτροπῆς πολλῶν φίλων μου, τὸ δὲ ὡς ἐκ
τῆς ἐπιμόνου αἰτήσεως τῶν χειρογράφων μου.

Γράφων εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν τοῦ ἔαρος τῆς ζωῆς, εἰς
τὴν μαγικὴν τῆς νεότητος ἐποχὴν, καθ' ἣν εὐρὺς ὀρίζων ἐκ-
τυλίσσεται πρὸ ἡμῶν, καθ' ἣν τὸ ὄνειδδες συγγέεται μετὰ τοῦ
πραγματικοῦ, καθ' ἣν τὰ πάντα ἐξωγκωμένα φαίνονται πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ γνωρίζω δυστυχῶς ὅτι οἱ Ζεῖλοι
καταπλημμυροῦσι σήμερον τὴν κοινωρίαν μας, ἠθέλησα, πρὶν
ἢ ἐκθέσω εἰς τὴν δημοσιότητα τοὺς μυχίους αὐτοὺς παλμοὺς
τῆς ἀπείρου καὶ ρεατικῆς μου καρδίας, τὰ γνωρίσω τὴν πραγ-
ματικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Μὲ μόνην τὴν ιδέαν ταύτην κατηλ-
θοῦν εἰς τὴν κοινότητα, καὶ κατὰ τὸ 1870 ἀπέστειλα εἰς τὸν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας συλλογῇ ποιημάτων. Οἱ ΚΚ. Ἑλληνοδίκται
ἐν τῇ ἐπιεικῇ αὐτῶν, ἔκρινον εὐνοϊκῶς τὰ ἔργα μου, καὶ με-
ταξὺ τῶν τεσσάρων ἐπαινεθειῶν ὁπωσοῦν συλλογῶν, κατὰ τὸ
ἔτος ἐκεῖνο, τὴν τρίτην τάξιν κατέχει τὸ « Λυκαυγὲς. »
Ἰδὼν ἡ περὶ αὐτοῦ περικοπὴ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ κ.
Ὁρφαρίδου.

« Λυκαυγὲς συλλογὴ διαφόρων ποιημάτων εἰς διάφορα
» μέτρα. Πολλὰ τῶν ποιημάτων τούτων, ἡδέως ἀραγινώσκον-
» ται, ὥς ἔχοντα στιχουργίαν ἀρμονικὴν καὶ ῥέουσαν καὶ εἰ-
» κόνας ἀληθεῖς καὶ ζωηράς. Καλὰ μᾶς ἐφάρησαν πρὸ πάν-
» των τὰ ἐξῆς. « Φῶς εἰς παράθυρον » καὶ ὁ Τυφλὸς
» ἐπαίτης. Τὰ δὲ ἐπιγραφόμενα Τὸ Βρέφος, ἡ Προδο-
» θείσα, καὶ ὁ Θάνατος τοῦ γέροντος, εἶρε καθ' ἡμᾶς
» εἶτι καλλιτέρα. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν. »

(Ἐπεται τὸ Βρέφος.)

« Ἰδὼν καὶ ἄλλη σφραγὶς τοῦ ῥωμαντισμοῦ. Ἐνῶ τὸ ποιη-
» μάτιον τοῦτο ἀρχεται φαιδρῶς καὶ κἀπὼς Ἀνακρεοντικῶς,
» ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος καὶ πέραν μεταπίπτει εἰς τὸν ἐλεγεῖακόν
» θρῆνον. Διαιτί; » κτλ.

Εὐγλωσσὸν μὲν τῷ κ. Εἰσηγητῇ διὰ τοὺς ἄνωθεν ἐπαίρους
ἀλλὰ δὲν δύναμαι οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς τ' ἀποκριθῶ εἰς τὴν τελευ-
ταίαν αὐτοῦ ἐρώτησιν. Ὅτε ἔγραφον εἶχον ἀνάγκην ὁδηγοῦ.
Εἶρε ἀληθὲς, ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ ποιητικὴ τὸν ὄγκον καὶ
τὸ ψυμμήθιον ἐπιδιώκουσα, παρεξέκλινε πολὺ τοῦ φυσικοῦ αὐ-
τῆς ῥοῦ· ὁ χεῖμαρρος ἐπομένως παρέσυρε καὶ ἐμέ. Εἰς τὰ τε-
λευταῖα μου στιχουργήματα προσεπάθησα γὰρ ἰαθῶ ἀπὸ τῆς
ἀσθενείας ταύτης. Ἄν ἐπίτυχαι ᾖ οὐ, περὶ τούτου ἡ Κοιτὴ
Γνώμη δόρυται μόνη τ' ἀποφανθῇ.

Ὅφειλόν γὰρ εἶπω ἐνταῦθα ὅτι εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἀπεισά-
λυσαν μόνα τὰ μέχρι τοῦ ἐπιγραφομένου « ἡ προδοθεῖσα »
ποιημάτια, καὶ τινὰ ἄλλα, ἅτινα ἐνόμισα ἐξοβελιστέα. Τὰ
λοιπὰ δὲ, δὲν ἔσχον τὴν αὐτὴν τύχην, ὥς μεταγενεστέρως ἰ-
δόντα τὸ φῶς. Πάντα δ' ὁμοῦ πολλὰκις ἐπιδιώχθωσα, τῇ συμ-
βουλῇ πειθόμενος διαφόρων φιλομούσων Κυρίων, εἰς τὴν κρι-
σιν τῶν ὁποίων ὑπέβαλον αὐτά.

Δοκιμῶν, ἐπομένως. ὅττων, νεοσσὺ μόνον ἀσθενῶν λα-
ρυγγισμάτων, τῶν ποιημάτων τούτων, παρακαλῶ τοὺς ἀνα-
γνώσοντας γὰρ φανῶσιν ἐπιεικεῖς, ἐνθαρρύνοντες οὕτω τὸν ρεα-
νικόν μου κάλαμον.

Περαίνων, χάριτας ὁμολογῶ πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους κυρί-
ους, ὅσοι εὐηρεστήθησαν καὶ δημοσίᾳ γὰρ ἐπαινέσωσι τὰ ἔργα
ταῦτα, πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς φίλους μου, οἵτινες μετὰ ζήλου καὶ
προθυμίας μοι παρέσχον τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τὴν προκει-
μένην ἐκδοσιν καὶ πρὸς πάντας τέλος, τοὺς ὅπως δῆποτε συν-
δραμόντας με.

Ἐγραψον ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας τῇ 25 Ἰουλίου 1872.

ΣΑΡΑΔΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΔΥΚΑΥΤΕΞ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ.

Μ' ἀρέσκει, ναί, πάρα πολύ, εἰς ρεμβασμούς νὰ μένω,
Εἰς ὄνειροπολήματα πολὺ εὐχαριστοῦμαι·
Τὸν ζοφερὸν ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος λευκαίνω,
Τότε θαρρῶν καὶ ἄφροντις τὸ μέλλον δὲν φοβοῦμαι.

Συχνάκις ὑπὸ γηραιὰν καθήμενος πετελέαν,
Ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας μου τὸ ρεῦμα κελαρύζει,
Αἶρω τοῦ παρελθόντος μου τὴν φωτεινὴν αὐλαίαν
Κ' ἐν ὄνειρον τὸ πνεῦμά μου ἀφίνω νὰ λιχνίζῃ.

Κ' ἐκεῖ ρεμβῶς, ὀρίζοντα παρατηρῶ ἄλλοιον
Καὶ εἰς τοῦ ἐφιάλτου μου ἀναπολῶ τὰς ὥρας
Λησμονηθεῖσας ἐποχὰς, παρῶχήμενον βίον
Καὶ εἰς ὀνείρων μαγικὰς περιπλανῶμαι χώρας.

Κ' ἐνῶ τὴν γῆν τὴν πέριξ μου τὸ πένθος περιβάλλει,
Καὶ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ, φαιὰ σινδόνῃ κρύπτει,
Βλέπω τὸ ἔαρ μειδιών, καὶ τ' ἀνθηρὰ του κάλλη
Καὶ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ ὀῦ ἡλίου νὰ ῥίπτῃ.

Μ' ἀρέσκουσιν οἱ ῥεμβασμοί, αἱ ὄνειροπολήσεις,
Τὴν στεῖραν φαντασίαν μου πολὺ εὐχαριστοῦσι,
Ὡς τέρπουσι τὸ νήπιον αἱ ἐλαφραὶ δονήσεις
Ὅτε αἱ χεῖρες τῆς μητρὸς τὸ λίκνον του κινουσι.

Ἀναπολῶ τὰς ἡδονὰς τοῦ παρελθόντος βίου,
Τὰς παιδιὰς ἀναπολῶ, ὅτε παιδίον ἦμην,
Ἀναπολῶ τὸν σταλαγμὸν τοῦ μητρικοῦ δακρύου,
Ὅτ' εἰς τὴν κλίνην μου νοσῶν ἡσύχως κατεκείμην.

Μ' ἀρέσκουσιν οἱ ῥεμβασμοί· πολὺ εὐχαριστοῦμαι
Εἰς ὄνειροπολήματα, καὶ πλάττω καὶ μὴ θέλων.
Ἀναπολῶν τὸ παρελθόν, εἰς τὸ παρὸν ἀρκοῦμαι
Κ' ἐλπίδων πλήρης καὶ θαρρῶν προσβλέπω εἰς τὸ
[μέλλον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ ΜΟΥ.

Ἐξέπνευσεν ἡ λύρα μου, ἀφοῦ ἀγωνιώσα
Εἰς τὴν Ἥχῳ ἀπέστειλε παράπονά της τόσα·
Ἀφοῦ ἐγὼ ἀπέκαμον παλαίσας πρὸς τὸν πόνον,
Ἀφοῦ ἐκείνη ἔχυσε τὸν τελευταῖον στόνον,
Ἀφοῦ μὲ κατεδάμασε τῆς Εἰμαρμένης λύσσα,
Τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ἐξέπνευσεν ἀφείτα.

Ἦμην μικρὸς, πολὺ μικρός· τὸ πᾶν μοι ἐμειδία
Καὶ ἔπαλλε παλμοὺς χαρᾶς ἡ παιδικὴ καρδιά.
Ἐπέτων ὡς ἡ χρυσαλλίς περὶ τὰ ἄνθη,
Ἀπὸ ἐλπίδος εἰς χαρὰν ὅτ' αἶφνης ἐμαράνθη
Ἡ χάρις μου, νῦν μέλαινα ἐκάλυψε τὰ πέριξ
Καὶ μὲ ἐσκέπασε μικρὸν ἡ τοῦ θανάτου πτέρυξ.

Προδότου τότε φίλημα μ' ἀφῆκεν εἰς τὸ στόμα,
Κ' ἐξηφανίσθη ἡ χαρὰ . . . αὐτὴν ζητῶ ἀκόμα.
Ἡ λύπη μὲ ἐπότισε πικρὸν τὸ φάρμακόν της
Καὶ ἔκτοτε μ' ἐποίησε πιστὸν ἀκόλουθόν της.
Καὶ δώδεκα ἀνοίξεων μόλις τὰ ῥόδα φέρων,
Ἦμην τὴν ἡλικίαν παῖς, πλὴν τὴν καρδίαν γέρων.

Κ' ἐσβέσθη τὸ μειδίαμα, τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων·
Τὴν λύραν ἔκτοτ' ἔλαβον ἀγωνιῶν καὶ κλαίων·
Καὶ ἔκτοτε δὲν πάλλουσι τ' ἀναισθητά μου στήθη·
Ὁ τοῦ θανάτου παγετὸς ἐπὶ αὐτῶν ἐχύθη.
Ἵνα θρηνήσω ἔλαβον τὴν λύραν εἰς τὴν χεῖρα,
Καὶ στόνους πρῶτον ἔψαλλεν ἡ πένθιμός μου λύρα.

Ἡ λύρα μου ἐστέναζε, δὲν ᾔθελε νὰ ψάλλῃ,
Δὲν ᾔθελεν, ᾧς ἔψαλλον καὶ ᾧς ἐγέλων ἄλλοι.
Εἰς μάτην ἐπεδείκνυσεν τὰ κάλλη των οἱ κρῖνοι,
Ἡ λύρα μου δὲν ἔψαλλε, δὲν ἔψαλλεν, ἐθρήνει.
Καὶ ἄν τι ῥόδον ἦνοιγε λαμπρὰ τὰ πέταλά του,
Ἡ λύρα μου ἐτόνιζε τὸ ἄσμα τοῦ θανάτου.

Δὲν ἐμειδία, βλέπουσα ὡραίαν τὴν πρωίαν,
Πλὴν θεωροῦσα, ἔχαιρε, τοῦ χρόνου τὴν πορείαν.
Οὐδέποτε ἐθαύμασεν χαρίεσσαν τὴν κτίσιν,
Ἐκείνη μόνον ἔψαλλε τὴν φθισιῶσαν φύσιν.
Κ' ἐθαύμαζε τὸν ἰσχυρὸν καταστροφέα, Χρόνον,
Τὰ τοῦ θανάτου τρόπαια χειροκροτοῦσα μόνον.

Τῶν τάφων καὶ τῶν ἱετῶν ἐπίσης ἦτο φίλη,
Ὁ μὲν τὴν ἐθαυκάλιζεν, ἡ ἄλλη τὴν ἐκήλει.
Ὡς τῆς μητρὸς τὸ νήπιον, τὸ φίλον τέρπει ἄσμα,
Ἐπειὶ καὶ τὴν Μοῦσάν μου, τὸ τοῦ θανάτου φάσμα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Καὶ μετὰ πενθηρᾶς μολπῆς εἰς τύμβους καθήμενῃ,
Τὰ τρόπαιά του ἔψαλλε, μὲ θύμον ἑστεμμένῃ.

Ὅμως εὐρέθησαν τινὲς μὲ κώδικας εἰς χεῖρας
Τοὺς ἤχους νὰ δικάσωσι τῆς λυπηρᾶς μου λύρας.
Πλὴν τότε αὕτη, δειλαιοί, ἐκ στεναγμῶν ἀντήχει,
Ποσῶς δὲν ἦσαν ἔμπνευσις, ποσῶς δὲν ἦσαν στίχοι·
Ἄλλ' ἦσαν . . . ἦσαν δάκρυα νεάνιδος φθινοῦσης,
Οἱ τελευταῖοι στεναγμοὶ ἐπιθανάτου μουσῆς.

Ἄλλ' ἤδη ἐτελείωσεν, ἐξέπνευσεν ἐκείνη,
Καὶ παύουσι τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοί, οἱ θρήνοι.
Ἄφου τὰ πάντα ἔκλαυσεν ἡ λύρα μου, ἐκπνέει,
Ἄφου τὰ πάντα ἔκλαυσε, καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃ κλαίει.
Παύσατε πλέον, φίλοι μου, μὴ μὲ ζητεῖτε στίχους,
Ἡ λύρα μόνον λυπηροῦς, κενοῦς ἀφίνει ἤχους.

Πιστὸς εἰς σέ, ὦ λύρα μου, εἰς τι θανάτου σῆμα,
Σὲ φέρει νὰ ἀναπαυθῇς τὸ ἀσταθές μου βῆμα.
Σὲ προσαρτῶ, ὦ λύρα μου, εἰς κλῶνας κυπαρίσσου,
Εἰς πλάκα ἐπιτάφιον, εἰς τόπους προσφιλεῖς σου.
Μένε ἐκεῖ ὑπνώττουσα, ὦ λύρα, καὶ σιγῶσα·
Τίς οἶδε μὴ ἡ αὐριον ἀναφανῇ γελῶσα;

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ.

Μοὶ ἔμειδία τὸ μικρὸν, μοὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας.

Κ' ἐγέλα ἡ ψυχὴ του.

Ἐγέλα, ὦ! δὲν ἔφερε τὴν μελανὴν τῆς Μοίρας
Σφραγίδα, ἡ μορφή του.

Ὡσεὶ εἰκὼν ἐφαίνετο τῆς ἰλαρᾶς γαλήνης.

Κ' ἐγέλα τὸ μικρὸν.

Εἰσέτι δὲν ἐστέναξε, δὲν ἔπιεν ὀδύνης
Ποτήριον πικρὸν.

Ἀπύγαζον ἐκ τῆς χαρᾶς οἱ δύο ὀφθαλμοὶ του,
Ἐσκίρτα κ' ἐμειδία,
Ἦσαν ζωὴ, συγκίνησις οἱ τρυφεροὶ παλμοὶ του,
Καὶ ὄχι ἀγωνία.

Τὸ ὄμμα του δὲν ἔκλαυσεν εἰμὴ ἐξ εὐτυχίας,
Εἰμὴ ὑπὸ χαρᾶς,
Θὰ κλαύσῃ ὅμως ἔπειτα πολὺ ἐκ τῆς πικρίας,
Καὶ ἄλλης συμφορᾶς.

Θὰ γράψῃ τὴν πορείαν του ἐπὶ τὰς παρειάς σου,
Ὁ Χρόνος, καὶ θὰ γίνῃς,
Ταλαίπωρον, ἀκόλουθος τοῦ θλιβεροῦ θιάσου
Τῆς λύπης καὶ ὀδύνης.

Ἡ τώρα ξανθὴ κόμη σου, τοιαύτη δὲν θὰ μείνῃ,
Θὰ γίνῃ ὡς χιών,
Καὶ τὸ ἀθῶον στόμα σου παράπονα θὰ χύνῃ
Πικρὰ πρὸς τὸν Θεόν.

Ὡς ἄνθος φροῦδος ὠχρεῖ· ἡ τόση ὠραιότης
Καὶ φθίνει παρακαίρως·
Θὰ σὲ μαπτίσουν, δύστηνον μικρὸν, ἡ ἀνθρωπότης
Αἱ λύπαι, ἡ ὁ ἔρως.

Ἄλλ' εἶθε, εἶθε ὑπὲρ σοῦ ἡ Τύχ' ἡ ὀλεθρία
Μικρὸν μου, νὰ καμθῇ,

Εἶθε ποτὲ ἡ λυπηρὰ αὐτὴ μου προφητεία
Νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ.

ΦΩΣ ΕΙΣ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Σὺ μόνον, φῶς μου τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνάς σου σκορπίζεις
 Ἐν τόσῳ ζοφερᾷ νυκτί,
 Πρὸς τί ἡ λάμψις σου αὐτῇ
 Τίνα, εἰπέ, φωτίζεις;

Καὶ ἡ ἀκτίς σου πρόσωπον ἄρα γε ποῖον βάρει;
 Μήπως εἰς τὸ ὠχρόν σου φῶς,
 Νοῦς τις, θεσπέσιος, σοφός
 Ἔργα σοφὰ συγγράφει;

Ἐνῷ ἡ πόλις ἅπασα καθεύδει καὶ ὑπνώττει
 Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῇ πυκνῇ,
 Τὸ φῶς σου μόνον ἀγρυπνεῖ
 Καὶ λάμπει εἰς τὰ σκότη.

Μήπως ψυχῆς ἀπέλπιδος δεινὸν φωτίζεις σάλον;
 Πλησίον σου τίς ἀγρυπνεῖ,
 Ὁ ἔρως ἡ ἡδονή,
 Ἡ ἡδύνη μᾶλλον;

Μήπως ἐργάτης τις πτωχὸς καὶ προσπαθὼν νὰ ζήσῃ,
 Μὲ κεκυφύχην κεφαλὴν,
 Ἐργάζεται μ' ὑπερβολὴν,
 Τὸν ἄρτον νὰ κερδίσῃ;

Ἡ μήπως πάλιν μαθητὴς, ἐν κατανύξει πάσῃ,
 Μεθ' ὕψους ὁλως σκεπτικῷ,
 Τὴν λύσιν μαθηματικῷ
 Προβλήματος χαράσσει;

Πλησίον σου, ὦ φῶς μου, τίς, ἢ τίνες ἀγρυπνοῦσι;
 Μὴ χαρτοπαίχται σοβαροί;
 Ἡ μήπως ὄργια, χοροί,
 Τοῦ ἔρωτος τελοῦσι.

ὑπὸ τὸ φῶς σου τὸ ὠχρόν, μήπως νεᾶνις ἔτι,
 Μὲ χεῖραν τρέμουσαν, δειλὴν,
 Ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν
 Πρὸς φίλον τῆς συνθέτῃ;

Μὴ χέων ὡς ρυάκια πικρὰ τὰ δάκρυά του,
 Τίς ἔρωμένος δυστυχῆς,
 ὑπὸ τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς
 Θρηγῇ τὸν ἔρωτά του;

Μὴ ἦσαι δὰς νεκρώσιμος; μὴ πτώμα τι φωτίζῃ,
 Ὄχρὰ ἡ λάμψις σου αὐτῇ;
 Εἰπέ μοι ἄρα, διατί
 Τὸ φῶς σου σπινθηρίζει;

.

Ἡ νῦς προὔχῳρει, καὶ ἐγὼ εἰς ρεμβασμοὺς ἐκείμην
 Παρὰ τὸν οἶκον δὲ αὐτὸν,
 Τὸ φῶς νὰ ἴδω ἀπαιτῶν,
 Ῥεμβάζων ἐκαθήμην.

Ὅτι αἶφνης τὸ παράθυρον ἠνοίχθη μετὰ κρότου
 Καὶ εἶδον ἐν μιᾷ στιγμῇ
 Ὅσον πλάνος ἡ ὁρμὴ
 Τοῦ λογισμοῦ τοῦ πρώτου.

Καὶ ἔπεσον ἐπάνω μου βροχὴ τὰ μυστικά του·
 Ὁ ἥρως τῆς σκηνῆς αὐτῆς
 Ἦτο, πτωχὸς τις ποιητῆς
 Κί' αὐτὰ χειρόγραφά του.

Πλὴν, φῶς, ἂν ἡ ἀπλότης μου, ἐτιμωρήθῃ ἡ πρώτη,
 Γνωρίζω νῦν καὶ διατὶ
 Ἐν τόσῳ ζοφερῷ νυκτὶ
 Ἐλαμπες ἐν τῷ σκότει.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἦτον ἐπαίτης· ἔτεινε πρὸς ἅπαντας τὴν χεῖρα.
 Ἐξέφερε παράπονα, ἐξέφερε δεήσεις·
 Ἐπαίτην τὸν κατέστησεν ἀόμμητον ἡ Μοῖρα
 Κ' ἐφαίνετο κωφεύουσα ἡ πέριξ αὐτοῦ φύσις.
 Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς πάντα διαβάτην·
 Νὰ ἀπολαύσῃ ἤλπιζε τὰ εὐτελῆ ἐλέη,
 Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του· κ' ἐθρήνει, ἀλλὰ μάτην,
 Οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἤκουον· τί πρὸς αὐτοὺς ἂν κλαίῃ;
 Ἐνίοτε κατέπαυεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν θρήνον,
 Καὶ διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀδελφῶν ἠπόρει.
 —Τί πρὸς τοὺς ἄλλους ἂν πεινᾷ;· ἐκεῖνοι δὲν ἐπείνων,
 Τοὺς ὀδυρμούς του ἤκουε καθεὶς, καὶ ἀνεχώρει.
 Ἐσβέννυντο τοῦ δυστυχοῦς ἐπαίτου αἱ ἐλπίδες,
 Καὶ τῆς ζωῆς ἐπρόκρινε τὸν θάνατόν του μάλλον·
 —Ἦσο τυφλός; Καλλίτερον, τὴν φύσιν ἂν δὲν εἶδες,
 Δὲν ἐβλεπες καὶ, δυστήνως, τοὺς ἐμπαιγμούς τῶν

Εἰς τὸν Θεὸν ἐκάστοτε πικρῶς πρεπονεῖτο,
 Κ' ἐστέναζεν ὁ δυστυχῆς τῆς Μοίρας ὀφειλέτης,
 Ἀλλὰ ἐκ τῶν πλησίων του οὐδεὶς τὸν ἐλυπεῖτο·
 Ἐκεῖνοι ἦσαν πλούσιοι, ἐνῷ αὐτὸς ἐπαίτης.

Καὶ ἦτο νέος ὁ πτωχὸς, δὲν ἦτον ὄχι γέρων,
 Καὶ εἶχεν εὐγενῆ μορφήν καὶ εὐγενῆ καρδίαν,
 Τὸ εὐγενές του πρόσωπον, ὀδύνης ἵχνη φέρον,
 Ἐφαίνετο ἀντίθεσις πρὸς τόσῃν δυστυχίαν.

Τῆς Εἰμαρμένης σαρκασμὸς τοιαύτῃ ὠραιότης,
 Ἦν ὥσεί ῥόδον εὖοσμον, στήθη νεκρὰ στολίζον.
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείτετο τῆς τύχης ὁ δεσμώτης,
 Πλὴν δὲν τὸν περιέμενε ταλαιπωρία μείζων.

Καὶ ἐκοιμᾶτο; οὐδαμῶς. Ἐν τῇ ξηρᾷ στρωμνῇ του
 Πρὸς τὸν Θεὸν ἐξέφερε τόσα πρᾶξινά του,
 Καὶ εἶτα ἐσιώπησεν· ἀπέπτη ἡ ψυχὴ του,
 Καὶ πλέον τὸν ἐκάλυπτεν ἡ σκέπη τοῦ θανάτου.

Ἦσαν ὡς μάρμαρον ψυχρὰ τὰ πάγγυμνά του στήθη·
 Παράπονον ἐξέφραζον ἡμίκλειστα τὰ χεῖλη·
 Ὅταν τὸν εὖρον κατὰ γῆς, οὐδεὶς τὸν ἐλυπήθη·
 Τί ἂν ἀπέθανεν; οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὠμίλει.

Ἐκεῖ ἔνθ' ἀναπαύονται ὁμοίων τόσα πλήθη,
 Ἐπαῖτα, ἀναπαύθητι, τῆς Εἰμαρμένης θῆμα,
 Ἀφοῦ καὶ ζωντὰ σε, οὐδεὶς, οὐδεὶς σε ἐλυπήθη,
 Σοὶ ἦτο προτιμώτερον, ταλαιπῶρε, τὸ μνήμα.

ΕΙΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑ.

Σὲ εἶδον· ἐν σου φλογερὸν, ἀπλοῦν καὶ μόνον βλέμμα
 Νὰ πυρπολήσῃ παγεράν, ψυχράν καρδίαν ἔρκει·
 Οἱ μελανοὶ σου ὀφθαλμοὶ ἐνέβλεπον ἡρέμα
 Καὶ πάντας ἐγοήτευσες ὡς μάχισσα, ὡς Κίρκη.

Τοὺς πάντας κατεμάγευον τὰ θέλγητρα τὰ τόσα·
 Τῆς καλλονῆς σου ἕκαστος ὡσφραίνετο τὸ μῦρον·
 Ἡδιαφόρεις ὁμῶς σὺ καὶ ἔβαινες γελῶσα
 Καὶ σὲ συνώδευε χορὸς Χαρίτων καὶ Ζεφύρων.

Εἶσαι ὦραία, ναί, οὐδείς, οὐδείς σοὶ ἀντιλέγει,
 Καὶ πᾶσα ἄλλη κολλονῇ ἐνώπιόν σου νεύει·
 Πλὴν ἡ ὀδύνη θύματα ὦραϊα, φεῦ!, ἐκλέγει
 Πολὺ τὴν ὠραιότητα ὁ θάνατος ζηλεύει!

Ἄλλ' εἶθε τὸ ὥς ἔαρος πλησιφαῆς σελήνη
 Ἀγνότατόν σου μέτωπον νὰ μὴ καλύπτουν νέφη,
 Εἶθε νὰ ᾔνε συνεχῆς ὁ βίος σου γαλήνη
 Καὶ ἡ μυσίνη πάντοτε τὴν κόμην σου νὰ στέφῃ.

Ὡς ἀρμονίαι μουσικαί, ὡς μέλη ἀηδόνων,
 Αἱ ὦραι νὰ παρέλθωσιν, αἱ τῆς ζωῆς σου πᾶσαι,
 Καὶ ναρκουμέν' εἰς ἄσματα σειρήνων ἡδυφώνων,
 Γλυκὺ νὰ βαυκαλίζῃσαι, γλυκὺ ν' ἀποκοιμᾶσαι.

Ὡ! εἶθε, ὡς σ' ἐδώρησε τὴν πόσιν καλλονὴν σου,
 Πικρὰ τὰ ἄλλα δῶρά της νὰ μὴ σοὶ δώσῃ ἡ φύσις,
 Νὰ μὴ καλύβουν σύννεφα πικρίας τὴν μορφὴν σου,
 Νὰ μὴ ἐκφέρῃς στεναγμὸν, ἐν δακρύῳ νὰ μὴ χύσῃς.

Πάντοτε εἶθε ἄφροντις νὰ βαίνῃς πρὸς τὸ μέλλον
 Καὶ μετὰ σοῦ ἀνώδυνος καὶ ἡ ζωὴ ἐπίσης,
 Ὑπνώτιττουςαν, νὰ σ' ἐξυπνᾷ τὸ ἄσμα τῶν ἀγγέλων·
 Ὡ! εἶθε, εἶθε πάντοτε χαρίεσσα νὰ ζήτῃς.

Ὡ! εἶθε, τὸν μυνδύαν του ὁ χρόνος νὰ μὴ ρίψῃ,
 Νὰ μὴ χαράξῃ ἐπὶ σοῦ τοῦ γήρως τὰς ρυτίδας·
 Τὴν καλλονὴν σου ἐξ αὐτοῦ ἡ λήθη ν' ἀποκρύψῃ,
 Καὶ πρὸς τὸ μέλλον βαίνουσα νὰ ζῇς μετὰς ἐλπίδας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΗΜΕΡΑΝ.

... Et je voyais d'une marche suivie
 Fuir le soleil, la saison et ma vie
 Tout à la fois.
 (M.me Tastu.)

Τοῦ λυπηροῦ μου ἔαρος παρῆλθ' ἡμέρα μία·
 Γελαῖ νῦν ἀπαστράπτουσα τῆς ἄλλης ἡ αὐγὴ·
 Ὁ χρόνος τὴν ἐκάλυψε· παρῆλθεν ἐν σκοτίᾳ,
 Ἐσβέσθη ἐν σιγῇ.

Παρῆλθες· δὲν ἐπρόφθασα κἄν νὰ σοὶ εἶπω «χαῖρε»
 Καὶ σὲ ἀφῆρπασε ταχύς ὁ χρόνος ἐπελθών.
 Παρῆλθες ὡς παρέρχονται αἱ ἄλλαι μου ἡμέραι·
 Ἐγίνες παρελθόν.

Ταχεῖα, ἀνεπιστρεπτὴ παρῆλθες καὶ εἰς πάντας
 Τὴν στέρησίν σου φεύγουσα ἐπισιθητὴν ποιεῖς,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ κλίμακος βαθμίδα καταβάντας
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Πόσους, ἡμέρα, ἄρά γε, ἀνθρώπους νέους εἶδες;

Εἰς πόσους δὲ ὁ θάνατος ἐπῆλθε μετὰ σοῦ;
Καὶ πόσων τάχα μετὰ σοῦ ἐσβέσθησαν ἐλπίδες
Ὁνεύρου των χρυσοῦ;

Εἶθε νὰ βλέπω πάντοτε ταχεῖαι νὰ περῶσι
Τῆς ἡβῆς αἱ ἡμέραι μου, τῆς τόσῃ λυπηρᾶς·
Πλὴν πέπρωται, ἀλλοίμονον! βραχύτεροι νὰ ὦσι
Ἐκεῖναι τῆς χαρᾶς.

Παρέρχου, πλάνη, χίμαιρα. Εἶθε πρὸς μίαν μίαν
Τῆς πλάνου μου νεότητος νὰ σθένηται ἀκτίς·
Ἄλλ' ὄχι καὶ τῆς φίλης μου νὰ σθένηται ὁμοία,
Ἄλλ' ὄχι καὶ αὐτῆς.

Ἐκεῖνη εἶθε πάντοτε νεάζουσα νὰ μένῃ,
Εἶθε ὁ χρόνος δι' αὐτὴν ταχύς νὰ μὴ περᾷ,
Καὶ ἅπαντα τὸν βίον τῆς, ὦ! εἶθε νὰ εὐφραίνῃ
Ἡ ἄδολος χαρά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Δὲν κλαίουσι τὸν γέροντα ὁπότεν ἀποθνήσκη,
Δὲν κλαίουσι σχεδὸν ποτὲ αὐτὸν οἱ ἐπιζῶντες,
Ἐν συμπαθείας δάκρυον οὐδέποτε εὐρίσκει,
Καὶ « ἦτο γέρων » ἅπαντες σοὶ λέγουν μειδιῶντες.

Πρὸς τί, πρὸς τί τὸ λέγετε; μήπως ἂν γέρων ἦτο
Ποτὲ δὲν ἦτο νήπιον, ποτὲ δὲν ἦτο νέος;
Μήπως δὲν ἦτο στερεὸς ἂν ἤδη ἐκλονεῖτο,
Μήπως ἂν ἦτο δύσμορφος, δὲν ἦτο καὶ ὡραῖος;

Ἄλλὰ τὴν ὡραιότητα ἐμάρανεν ἡ λύπη
Καὶ τὸ σεμνὸν ἐρύθημα ἀφῆρπασεν ὁ χρόνος.
Παρῆλθον, ἀπεσβέσθησαν τῆς καλλονῆς οἱ τύποι,
Καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος κατέβαλεν ὁ πόνος.

Μήπως ἂν ἦτο στέλεχος ξηρὸν καὶ κοῦφον μόνον
Ποτὲ δὲν ἦν δενδρύλλιον, ποτὲ δὲν ἦνθαι θάλλον;
Ἄλλὰ τὸ κατεδάμασεν ἡ λύσσα τῶν τυφῶνων·
Πολλὰς ὑπέστη συμφορὰς εἰς τῆς ζωῆς τὸν σάλον.

Καὶ εἶδε φεῦ! τὰ φύλλα του, ὠχρὰ, μεμαραμμένα
Νὰ πίπτωσιν εἰς τὴν πνοὴν σφοδρᾶς ἀνεμοζάλης.
Καὶ εἶδεν ὄντα προσφιλῆ, νὰ κύπτουν τὸν αὐχένα
Ὡς ἄνθη μαραινόμενα, ἐκ συμφορᾶς μεγάλης.

Καὶ εἶδεν εἰς τὸ παρελθὸν ποτὲ ἐνατενίσας
Σκιὰς καὶ ὄνειρα ψευδῆ, ἀπατηλὰς ἐλπίδας.
Καὶ εἶδεν εἰς τὸ μέλλον του αὐτὰς ματαιωθείσας,
Καὶ ἔλαθεν ὁ δυστυχὴς προῶρος τὰς ρυτίδας.

Θρηγῆσατε τὸν γέροντα, οὐχί ποτὲ τὸν νέον·
Ὁ νέος ζῇ με ὄνειρα, ἔχει ἐμπρὸς τοῦ μέλλον,
Καὶ βλέπει, βλέπει πάντοτε ὀρίζοντα ὡραῖον·
Εἶνε ὁ θάνατος αὐτοῦ ὁ ὕπνος τῶν ἀγγέλων.

Ὁ νέος ὅταν ἐκψυχᾷ τί βλέπει εἰς τὴν κλίνην;
Ὡ! Βλέπει περίξ ἱρίδα, ἐλπίδος βλέπει χρῶμα·
Ὁ γέρων βλέπει ταραχὰς, οὐδέποτε γαλήνην,
Καὶ πρὸ αὐτοῦ, τοῦ τάφου του τὸ χαῖνον βλέπει σῶμα.

Θρηγῆσατε τὸν γέροντα ὁπότεν ἀποθάνῃ
Καὶ κλαύσατε οἱ ἔχοντες εὐαίσθητον καρδίαν·
Ἐν δάκρυόν σας συμπαθὲς τὸ μνημῆμά του ἄς ῥάνῃ,
Καθὼ συμπασχων, συμπωνῶ κ' ἐγὼ τὴν δυστυχίαν.

Η ΠΡΟΔΟΥΣΙΣ.

Καὶ ἡγαπῶντο, ἀληθῆς ὁ ἔρως αὐτῶν ἦτον·

Καὶ ἔχαιρε βλέπων αὐτοὺς κ' ἡγάλλετο ὁ οὐρχνός·

Καὶ ἡγαπῶντο ἀληθῶς· ἦτον ὁ ἔρως των ἀγνός

Καὶ ἔρρεεν ἀμέριμνος ἡ νεαρά ζωὴ των.

Τῶν εὐτυχούντων ἐραστῶν εἶνε γλυκὺς ὁ βίος·

Ὅταν γλυκεῖα ἔκφρασις τῆς παλλομένης του φωνῆς

«Σὲ ἀγαπῶ» τῇ ἔλεγε, μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς

Ἐκείνη ἀπεκρίνετο, «Σὲ ἀγαπῶ ὁμοίως.»

Ἔτεινε τότε πρὸς αὐτὴν πυρέσσουσαν ἀγκάλην,

Κ' εἰς ὄνειρα ἐδίδοντο εὐδαιμονίας συνεχοῦς·

Καὶ ὅταν πάλιν «σ' ἀγαπῶ» τῇ ἔλεγε, δίκην ἡχοῦς

Ἐκείνη ἀπεκρίνετο «σὲ ἀγαπῶ» καὶ πάλιν.

Ἦτον ἐσπέρα. Ἐλαμπε μαγευτικὴ σελήνη,

Εἰς οὐρανὸν ἀνύψωσαν τὸ ὄμμα κ' ἔβλεπον αὐτόν·

Καὶ ὤμοσαν τότε ἐκεῖ ἀγάπην, ἔρωτα πιστὸν,

Καὶ εἰς αὐτὸν ὠρκίσθησαν ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη.

Ὦμοσαν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν λάμποντα ὠραῖον·

Ἴσως ὠμίλουν ἀληθῶς, ἐξ ὅλης τότε τῆς ψυχῆς·

Ἀφοῦ ὠρκίσθησαν ἐκεῖ, ἐκεῖνος ἔφυγε ταχύς

Καὶ φίλημα τῇ ἔδωκε γλυκὺ καὶ τελευταῖον.

Τὴν τύχην των ἐφθόνησε πλὴν βάσκανός τις δαίμων·

Παρήλθεν καὶ ἡ ἀνοιξὶς μετ' αὐτοῦ, κ' ἦλθεν ὁ χειμὼν·

Ἀντὶ ἀσμάτων ἤκουες τοῦ νυκτικῶρακος κρωγμῶν

Κ' ἐδίωξαν τὸν Ζέφυρον σφοδραὶ πνοαὶ ἀνέμων,

Αἰώνιος ὁ ἔρως σας, ταλαίπωρε, δὲν ἦτο·

Ἐκεῖνος ἔφυγε ταχύς καὶ ἀνεχώρησε μακρὴν·

Ἴσως δὲν ἔφερεν ἐκεῖ οὔτε ἀνάμνησιν μικράν,

Ἴσως ποσῶς τὴν δυστυχῇ ἐκείνην ἐνθυμεῖτο.

.
.
.
.

Ἡ ἀηδὼν ἐτόνιζε τὸν ἐμμελῆ τῆς θρῆνον,

Ἐαρ ἐστόλιζε τὴν γῆν μετ' ὃν μανδύαν τὸν λευκόν·

Παρὰ τὸν ῥύακα ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πευκῶν

Ἡ κόρη ἀνυπόμονος ἐπρόσμενεν ἐκεῖνον.

Εἰς μάτην φεῦ! τὰς ὥρας τῆς μετ' ὃν σιγὴν ἐπέρα

Κ' ἠτένιζε τοῦ ῥύακος τὰ νάματα τὰ καθαρὰ,

Ὅ Φοῖβος ἔδωκε πρὸ πολλοῦ· ἦδη σελήνη ἀργυρᾷ

Ἐκ τοῦ βουνοῦ ἀνέτελλεν. Ἐγένετο ἐσπέρα.

Κ' ἦδη τὸ φῶς τῆς ἡρᾶτος τὰ περίξ νὰ χρυσόνη,

Ἀλλ' ἦν ἡ κόρη εἰς βαθεῖς βεθυθισμένη ῥεμβασμοῦς,

Ὅτ' αἶφνης ἀνανήψασα, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς,

Περίξ αὐτῆς ἠτένισε καὶ εἶπεν. «Εἶμαι μόνη.»

Πλησίον ἤχει ὁ λιγὺς τῆς ἀηδόνος θρῆνος

Ἔτεινεν ἀπληστος τὸ οὖς καὶ ἤκουσε προσεκτικῇ·

Αἶφνης ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι φωνὴ μελωδική

Τῇ ἔλεγε «Ταλαίπωρε, σ' ἡπάτησεν ἐκεῖνος!»

Καὶ τότε εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κόρη ἐθεώρει,

Τὸν μάρτυρα τοῦ ἔρωτος ἠτένισεν ἐπὶ πολὺ·

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
τῇ ἐκεῖ «σ' ἡπάτησε» κ' ἐδάκρυσεν ἡ κόρη.

Καὶ πάλιν ἔτεινε τὸ οὖς, καὶ ἠκροάσθη πάλιν,
 Καὶ ἤκουσε τοῦ ρύακος τὰ μορμυρίζοντα νερά·
 Αἶφνης ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι τῇ εἶπον λυπηρὰ
 « Ὁ ἔραστής σου ἐντροφεῖ εἰς ἄλλης νῦν ἀγκάλῃν. »
 Ἐπτοημένη ἔκραξεν τὸν ἔραστήν της . . . μάτην !
 Ὅτε ἠκούσθη ποῦ μακρὰν ξηρὸς τῶν φύλλων τις
 [τρυγμός·
 . . . Ἦν τοῦ ζεφύρου ψίθυρος, ἦν τοῦ ἀνέμου συναγμός·
 Ἐδάκρυσε κ' ἐστέναξε διὰ φορὰν ὑστάτην.
 Καὶ ὅτε τὴν ἐπαύριον τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
 Ἀπῆστραπτε φλεγόμενον ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς αὐγῆς,
 Εὗρον παρὰ τὸν ρύακα ἄπνουν τὴν κόρην κατὰ γῆς
 Ἐχουσαν πρόσωπον ὠχρὸν καὶ δακρυόεν ὄμμα.
 Πλησίον εἰς τὸν τάφον της, τῆς ἀηδόνης θρῆνος,
 Τὴν νύκτα ὅτε πύουσιν ἡ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ,
 Ὅμοῦ καὶ τὸ ρυάκιον καὶ τοῦ ζεφύρου ἡ πνοή,
 Ἡρέμα ψιθιρίζουσι « Σ' ἠπάτησεν ἐκεῖνος. »

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΟΝΑΧΗΝ.

(Πρὸς κλητὸς Ἐπικουρεία.)

Πρὸς τί, ὦ νέα μοναχῇ, τὸ κάλλος σου καλύπτει
 Μανδύας μελανός;
 Πρὸς τί φλόγας τὸ ὄμμα σου καὶ ἀστραπὰς δὲν ρίπτει,
 Πλὴν μειδιᾷ ναρκούμενον καὶ βλέπει ἀπλανῶς;
 Πρὸς τί οὐδέποτε γελαῖς; τὸ νεῖδος σου στήθος
 Πῶς δὲν κινεῖ παλμός;
 Πλὴν μένει ἀδιάσειστον καὶ παγερόν ὡς λίθος
 Καὶ δὲν ὑγρύνεται ποτὲ ὁ μέλας ὀφθαλμός;
 Καὶ δὲν ἔχεις ἄλλας, κόρη μου, τὸ σῶμα καλυπτούσας
 Μὲ ῥάσον μοναχῆς,
 Ἐκείνους τοὺς ὀφθαλμούς καλύπτουν παρελθούσας·
 Διὰ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἁγίου πρὶν διαβῆ ταχύς.

Πρὸς τί γλυκὺ τὸ ὄμμα σου, εἰς ρεμβασμούς ἐμμένει·
 Καὶ εἶσαι σκυθρωπῇ;
 Ἦ νεαρὰ καρδίᾳ σου πρὸς τί νεναρκωμένη;
 Πῶς δὲν σὲ τέρπουν τ' ἄγρια; σὲ θέλγῃ ἡ σιωπῇ;
 Δὲν εἶνε πλήρης; ἄρα γε ὁ τῶν παρθένων βίος
 Ἐλπίδων καὶ παθῶν;
 ὦ! πάντοτε ἐθρήνησα, καὶ θὰ θρηνῶ ὁμοίως
 Τὸ ρόδον ὅπερ φύεται ἐν μέσῳ ἀκανθῶν.
 Μήπως δὲν ἦσαι νεαρὰ; μήπως ὁ ἔρωσ πλέων
 Δὲν βλέπῃ ἐπὶ σέ;
 Δὲν εἶνε τὸ μειδιάμα τοῦ ἔρωτος ὠραῖον;
 Δὲν εἶναι τῆς νεότητος αἱ πτέρυγες χρυσαῖ;
 Μήπως καὶ σὺ ἀπώλεσας προῶτως τὰς ἐλπίδας
 Ἐκ θλίψεως πολλῆς;
 Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου σου δὲν βλέπω τὰς ρυτίδας,
 Αἱ παρειαί σου φαίνονται φαιδραὶ καὶ εὐθαλεῖς.
 Πρὸς τί ἡ νέα σου ψυχὴ τὴν σιωπὴν ἐκλέγει;
 Μὴ ἦσαι δυστυχῆς;
 Ἄλλ' ὅχι τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο δὲν τὸ λέγει·
 Προδίδει τὸ μειδιάμα τὸ πάθος τῆς ψυχῆς.
 Πρὸς τί τὸ θάλλον ἔαρ σου προῶτως νὰ μαράνη
 Τοῦ πένθους ὁ ἰός;
 Μέσον τῆς λύπης τί ζητεῖς; εὐδαιμονίαν; . . πλάνη!
 Τοιαῦτα, ὅχι, θύμματα δὲν θέλει ὁ Θεός.
 Ἄν βλέπεις ἄλλας, κόρη μου, τὸ σῶμα καλυπτούσας
 Μὲ ῥάσον μοναχῆς,
 Ἐκείνους τοὺς ὀφθαλμούς καλύπτουν παρελθούσας·
 Διὰ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἁγίου πρὶν διαβῆ ταχύς.

ΙΔΕΝΤΑΙ ΤΟ
 ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΕΚΔΟΣΗΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ἄφες τὸ μοναστήριον, τοὺς σκοτεινοὺς τοῦ θόλους,
Τοὺς τάφους, τὰς σκιὰς.

Ἐλθέ νὰ ἴδῃς οὐρανοὺς παιδρὺς καὶ φωτοδόλους·

Ἡ φύσις νὰ σοὶ μειδιᾷ, καὶ σὺ νὰ μειδιᾷς.

ὦ! ἄφες τὰ ὄραματα τὰ θεῖα, τοὺς ὀνειρούς,
Ἄφες τὸν οὐρανόν!

Ἐλθέ ἐνταῦθα νὰ γευθῇς εὐδαιμονίας πλήρους,
Νὰ ψάλλῃς ὡς χαρμόσυνον τοῦ ἔκτρος πτηνόν.

Ἄφες καὶ τὸν παράδεισον! παράδεισος δὲν εἶνε
Ἡ εὐτυχὴς ζωή;

Ἐκεῖ τὰ ῥόδα φύονται, αἱ δάφναι, αἱ μυρσῖναι,
Ἐκεῖ εἶν' ὁ παράδεισος — καθεὶς τὸ ἐννοεῖ.

Ἄφες τὸ μοναστήριον, ἄφες ἐκείνην πλέον
Τὴν σκολιὰν ὁδόν·

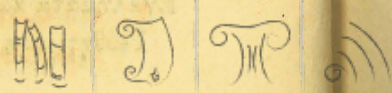
Ἐλθέ νὰ σὲ ἀσπάζεται ὁ ζέφυρος ὁ πνέων,
Ἄσματα νέα διὰ σὲ νὰ ψάλλ' ἡ ἀηδών.

Ἐλθέ, ἐλθέ φιλήματα ἐρώτων νὰ σοὶ στέλλῃ
Ὡραία ἡ αὐγή·

Ὅταν λαμπρὸς ἐκ τοῦ βουνοῦ ὁ Φοῖβος ἀνατέλλῃ
Καὶ ὡς πρῶτος ἐξυπνᾷ χαρίεσσα ἡ γῆ.

Ἐλθέ νὰ ζῇς ἀμέριμνος, ἄφες τοὺς παραδείσους,
Ὡραία μοναχή·

Στέφον τὴν ξανθὴν κόμην σου μὲ ῥόδα καὶ ναρκίσσους
Καὶ ζῆθι μὲ τὸν ἔρωτα ζωὴν πανευτυχῆ. (1)

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ.

Ἡ νύξ ἀπέρχεται σιγῇ καὶ ἡ σκοτία φθίνει
Εἰς οὐρανὸν δὲ λάμπουσα διάστερον, ὠραῖον,
Ἐφώτιζε μυχμαίρουσα ἡ ἀργυρᾷ σελήνῃ
Παράδεισον μαγευτικὸν πλήρη παιδρῶν ἀνθέων.

Ἐν μέσῳ τῶν ῥοδωνιδῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων,
Ἀπλοῦν ὑψοῦτο ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μαυσωλεῖον·
Μὲ σέβας τὸ ἡσπάζετο ὁ ζέφυρος ὁ πνέων,
Πλὴν τίς καθήυδε ὑπ' αὐτὸ τὸ ἔρημον μνημεῖον;

Σιγατε! εἰς τὸ μνημὶ τῆς ἡ Λα-Βαλλιέρ κοιμᾶται
Ὡς πᾶς τις κεκοπιακῶς τοῦ βίου παροδίτης·
Κοιμᾶται ῥόδον μυχρανθέν... ἄνθος ξηρόν... σιγατε!
Ἐκεῖ κοιμᾶται βασιλὶς, ἐταῖρα, καρμηλίτις.

Εἰς τὸν παράδεισον ποτὲ τοῦ ἐφημέρου βίου
Ἐθαλλεν ἄνθος τρυφερόν, παρθενικόν τι ῥόδον·
Πλὴν τὴν ὁσμὴν τοῦ ἥρπασε πνεῦμα λιβὸς ἀγρίου
Καὶ ἔρριψε τὰ φύλλα του ἐν μέσῳ τῶν τριόδων.

Ὁ σαπφειρόεις οὐρανὸς λευκὴν πρωΐαν στέφει·
Ὡραία προμηνύεται ἑαρινὴ ἡμέρα·
Ἄλλ' αἶρνης τὸν ὀρίζοντα μαῦρα καλύπτουν νέφη
Καὶ ἐσκοτίσθη ἡ αὐγὴ πρὶν ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα.

Καὶ ἡ Λουίζα ἔθαλλεν ὡς θάλλουσι τὰ ἄνθη·
Εἶχεν αὐγὴν ἀνέφελον ἡ ζοφερά ἡμέρα·
Ἐπὶ τὴν βραδυτέραν τὸ ῥόδον ἐμυράνθη;
Ἡ δὲ πρῶτος ἀνθήρα πρὶν καταστῇ ἐταῖρα.

Ἄλλ' οἱμοι! Μοῖρα βάσκανος, πτωχή, σέ κατηράσθη
Καὶ ἐπὶ σέ ἡ θύελλα ἐνσκήπτει ὠργισμένη·
Μονάρχης παντοδύναμος σέ εἶδε, σέ ἠράσθη,
Καὶ ἔγινες, ταλαίπωρε, ἐκείνου ἐρωμένη.

Ἀμέτρητος ἡ ἄβυσσος ἐστὶ τῆς ἀτιμίας
Ἡ ἐμπροσθέν σου χαίνουσα, καὶ πρόσεχε μὴ πέσης
Ἄν πένεσαι ὑπόμεινον τὰς λύπας τῆς πενίας
Ὑπόμεινον καλλίτερον ἐκείνης τὰς πιέσεις.

α — Πλὴν εἴνε μέγας βασιλεὺς! εἶναι μονάρχης οὗτος·
Κομπαστικῶς τῆς ἐποχῆς τὸ πνεῦμα ἀνεφώνει·
Ὅταν ἐρᾷ ὁ τύραννος, ὅταν ἐρᾷ ὁ πλοῦτος
Τίς ὁ ἀντιτασσόμενος; — Ἡ Λουκρητία μόνη.

Καὶ τῶρα σέ περιστοιχοῦν τῶν αὐλικῶν τὰ σμήνη,
Καὶ τῶν κολάκων τρυφερὰς προσδέχεσαι ὠπείας·
Ἄλλ' ὁ ἀστὴρ τῆς δόξης σου ἐντὸς ὀλίγου σβύνει
Καὶ μένει πάλιν ζοφερά ἡ νύξ τῆς ἀτιμίας.

Μὴ τὸ ποικίλον σέ πλανᾷ πτερὸν τῆς χρυσαλλίδος;
Ἄν ἡ πορφύρα ἐκθαμβοῖ τὸ ἀπειρόν σου βλέμμα
Καλλίων πλὴν ἡ ἀρετὴ ἐστὶ τῆς ἀλουργίδος
Καὶ τιμαλφές, ἀμάραντον, τὸ τῆς ἀγνείας στέμμα.

.... Ἀφοῦ τὸ ῥόδον ἔδρεψε, τὸ μῦρόν του ὠσφράνθη,
Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐθελξαν αἱ καλλοναὶ αἱ τόσαι
Ἐπὶ μικρόν, πλὴν ἔπειτα ὁ ἔρωσ ἐμκράνθη,
Ἐπῆλθε κόρος... κ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλαχόσε.

Μάτην ζητεῖς, ὦ τάλαινα, τὸ βλέμμα του ὥραϊον,
Πυρῶδες καὶ παρὰφορον, νὰ σέ ἐνατενίσῃ!
Σιέπτεται νῆα θύματα, σέ ἀπηρνῆθη πλέον·
Ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται πολὺ νὰ ἀγαπήσῃ.

Μάτην ζητεῖς τῶν αὐλικῶν τὰς τόσας θεραπείας,
Τὸν ζῆλον τῶν ὑπηρετῶν, τοῦ κόλακος τὰς ῥήσεις·
Ἀντὶ φιλοφρονήσεων ἀκούεις εἰρωνίας,
Ἀντὶ τῶν ὑποκλίσεων σκληρὰς καταφρονήσεις.

Ἀπέπτη τὸ μειδίαμα τῆς τύχης τῆς γελώσης
Κ' ἔμεινε πάλιν ἄσπρος ὁ πρὶν λαμπρὸς σου βίος·
Τὸ τρόπαιον τὸ ὑψηλὸν δύο ὑπέστη πτώσεις
Δύο· τὴν πτώσιν τῆς τιμῆς καὶ ἄλλην τῆς ἐσχόος.

Ἡτένισε τὸν θάνατον, ἠτένισε τὸν βίον·
Ἦσαν ἀμφοτέρω βαρεῖς καὶ πλήρεις ἀτιμίας·
Τοὺς ὀφθαλμοὺς διεύθυνε πρὸς ἄλλο τι σημεῖον
— Ἦτον αὐτὸ τῆς μοναχῆς ὁ ἱερὸς μανδύας.

Ἀργὰ μετανοήσασα διὰ τὴν ἀμαρτίαν,
Ζητεῖ, ὥς ἡ Μαγδαληνὴ, τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου,
Κ' ἐνδυσμένη μοναχῆς τὸν ἱερὸν μανδύαν,
Δεινὴν, αἱμάτουσαν πληγὴν καλύπτ' εἰς τὰς πτυχάς του

Τῆς κοινωνίας ὀρφανή, ἠπάσθη τὴν ὀρησκίαν,
Ἀφοῦ ἐτίναξε μακρὰν τὰ πάθη καὶ τὸ μῖτος·
Κ' ἐζήτησεν ὡς ἀμοιβὴν τὴν πρῶην πικρηνίαν
Ἦτις, ἐὰν ἠγάπησε, τῇ ἀπεδόθη ἴσως.

.
.
.
.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσέγησαν οἱ τρυφεροὶ παλμοὶ τῆς,
Ὁ μάρτυς ἀπονήσκουσα ἐπέρανε τὸν βίον·
Ἐντὸς μνημείου εὐτελοῦς κοιμᾷτ' ἡ καρμηλίτις
Καὶ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως σκεπάζουν τὸ μνημεῖον.

Κοιμάται εἰς τὸ μνημὶ τῆς ἡ Αἰ-Βιλλιέρ . . σιγαῖτε!

Μὲ σέβας ἅς παρατηρεῖ τὸν τάφον τῆς ὁ ξένος·

Διότ' ὑπὸ τὸν χοῦν αὐτὸν νέα γυνὴ κοιμάται,

Ἦτις ἐταίρα ζήσασα ἀπέθανε παρθένος. (2)

Εἰς Φύλλοφροῦν Ρόδον.

Πρὸς θάλλον κ' εὖοσμον ἡτένιζον

Ῥόδον κ' ἐξέτεινον τὴν χεῖρα

Ἵνα τὸ δρέψω . . ἄλλον θάνατον

Πλὴν τῷ ἐφύλαττεν ἡ Μοῖρα.

Καὶ πρὸς αὐτὸ μόλις ἐξέτεινον

Τὴν χεῖρά μου μετὰ στοργῆς,

Καὶ ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα ἔπεσον

Μεμαραμμένα κατὰ γῆς.

Μήπως ἐγὼ ἤμην ἀνάξιος;

Ἦ μὴ τὸ πεπρωμένον ἦτον

Νὰ μὴ σὲ δρέψω, καὶ δὲν σ' ἔδρεψα

Ὡ ρόδον, ἄνθος τῶν χαρίτων;

Ἦ χεῖρ μου μήπως ἐβεβήλωσε

Τὰς τελευταίας σου στιγμὰς

Καὶ σὺ ἀντὶ τῆς βεβηλώσεως

Τὸν θάνατόν σου προτιμᾷς;

Εἰκὼν μὴ ἦσαι τῆς νεότητος;

Μάταιον εἶσαι ὡς ἐκείνη;

Ὡς σὺ καὶ αὕτη εἶν' ἐφ' ἡμέρας

Καὶ καθὼς σὺ περᾶ καὶ φθίνει;

Ἦ μήπως ἦσαι ἀντανάγκαις

Τῆς εὐτυχίας μας ὡρᾶ,

Ἦτις ἐνῶ ἀστράπτει σβένυται

Καὶ καθὼς σὺ πίπτει νεκρά;

Πιστὴ μὴ ἦσαι ἀπεικόνισις

Τῶν τῆς νεότητος ὁνείρων;

— Εἰς τῆς ζωῆς τὸν κῆπον θάλλουσι

Καὶ καθὼς σὺ ἔχουσι μῦρον·

Κ' ἐνῶ τὸν νοῦν μας βρυκαλίζουσι

Καὶ ἡ μορφή των μειδιᾷ,

Αἴφνης ἐπέρχεται ἡ θύελλα

Καὶ χάνονται ὡσεὶ σκιά.

Ἦ πάλιν μὴ τῶν τόσων πόθων μας

Ἦσαι σκληρὰ ἀλληγορία,

Ὅτε τὸν νοῦν μας τέρπει γόησσα

Καὶ μειδιῶσα ὀπτασία,

Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐνῶ ὡς Τάνταλοι

Τείνομεν χεῖρα ἐν χαρᾷ,

Ὡς ὄνειρον ἐξαφανίζεται

Καὶ ὡς σὺ θνήσκει καὶ περᾶ;

Ὅ,τι κἂν ἦσο, ἦσο εὖοσμον

Ὡραῖον καὶ ἀγνὸν ἐπίσης

Τὰ τρία ἤρουν, καὶ δὲν ὠφειλες

Ὡ ρόδον μου, πολὺ νὰ ζήσης

Ἐπὶ τῆς γῆς, διότι πέπρωται

Τὸ κάλλος νὰ περᾶ ταχύ.

Καὶ εἶναι νόμος ἀπαράγραπτος

— Πᾶν τὸ ὥρατον καὶ βραχύ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ.

Σ' ένα λειβάδι ἐφύτρωσε, σιμά 'ς τὸ περιγιάλι

Ἐνα λουλουδι μιάν αὐγὴν

Κρυφὰ τὸ γέννησε ἡ γῆ

Καὶ τῶχε στὴν ἀγκάλη.

Ἦτον μικρὸ καὶ τρυφερὸ τῆς ἀνοιξὸς λουλουδι

Μονάκριβο καὶ ζηλευτό.

Τὴ νύκτα ἔψαλε γι' αὐτὸ

Τ' ἀηδόνι τὸ τραγοῦδι.

Ἀνθίζε μόνο κι' ἀγνωστο στοῦ Ἥλιου τὴ θερμότη

Σὰν τὰ παιδιὰ τὰ τρυφερά,

Ποῦ εἶν' ὅλο γέλιο καὶ χαρὰ

Ἡ ἄδολη τους νεότη.

Τοῦ ἔστελν' ἡ Αὐγὴ δροσιὰ, ὡς μαργαριτάρι

Ἰσκιο τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

Τὸ φώτιζε καθὼς βραδυὰ,

Μ' ἀχτίδες τὸ φεγγάρι.

Μὲ μὴ πνοὴ ὁ ζέφυρος λεπτὴ καὶ μυρωμένη,

Χίλια τοῦ ἔδινε φιλιὰ,

Τῶσφιγγε ἡ γῆ στὴν ἀγκαλιά

Σὰ μάνα πονεμένη.

Μιὰ νύκτα τὸ ἀπάντησα, μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι.

Τὸ παρατήρησα γλυκά.

Ἐθάρρησε τ' ἄνθος μυστικά

Μὲ ὡμορφιὰ καὶ χάρι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅπου τὸ ἄλθος εἶδα

Καὶ στὴ δική μου τὴ ψυχὴ,

Μεσὰ στὴ τόση ταραχῇ,

Φυτρώνει μιὰ ἐλπίδα.

Μονάκριβη ἐφύτρωσε κ' ἐκείνη στὴ καρδιά μου.

Τῆς εἶχα ὄνειρα τροφὴ

Κι' ἀνθίζε πάντοτε κρυφῇ,

Ὅμπρὸς στὰ βλέμματά μου.

Στὴ μέση εὗρισκόντανε τὰ δύο τῆς ἐρήμου

Κι' ἀνθίζανε σὰν ἀδελφοί.

Ἐκεῖνο σὲ μιὰ γῆ κρυφῇ

Κ' ἡ ἄλλη στὴ ψυχῇ μου.

Τὸ καλοκαῖρι ἐπέρασε· ἦλθ' ὁ χειμῶνας πάλι.

Γίνονται ὅλα σκοτεινά,

Καὶ τρέμουν τ' ἄνθη τὰ ὀρφανὰ

Στὴ γῆς των τὴν ἀγκάλη.

Ψυχρὸς βορριάς ἐφύσησε καὶ κύματα φουσκόνει.

Κι' ἀνεμοζάλη τρομερὴ

Μὲ τὴν πνοὴ τὴν ἰσχυρὴ

Τὰ δένδρα ξερρίζονει.

Τὸ ἄνθος μου ἐχλώμιανε· κανεὶς δὲν τὸ λυπήθη.

Δὲν εὔρηκε παρηγοριά,

Κι' ἔπεσε μέσα στοῦ Βορριά

Παρηγοριὰ καὶ σιγή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ εὐρηκα ἔηρό καὶ χλωματωμένο
 Τῶδαλα μέσ' στήν ἀγκαλιά,
 Καὶ χίλις τῶδωκα φιλιὰ
 Ἄλλ' ἦταν' πεθαμένο.

Κυτιῶ γιὰ τὴν ἐλπίδα μου . . . ὦ συμφορὰ μεγάλη!
 Ἀνθίσανε τὰ δυὸ μαζὺ,
 Τὸ ἓνα ἔπαυσε νὰ ζῇ
 Ἐχάθηκε κι' ἡ ἄλλη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ.

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΝΑΓΙΑ,

(Ἀποβιώσατος ἐν Βάδερ.)

Ἀπέθανεν ὁ ἔντιμος καὶ ἀγαθὸς πολίτης·
 Ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος φεῦ! δὲν ὑπάρχει πλέον.
 Ἀπνυδοχῶς εἰς ξένην γῆν τοῦ βίου παροδότης
 Κοιμᾶται ὁ καθηγητὴς τὸν ὕπνον τὸν μοιραῖον.

Εἰς ξένην γῆν, πλὴν διατί; τὸ χῶμα δὲν βαρύνει;
 Καὶ τίς θὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐν δάκρυον νὰ χύσῃ;
 Λησμονημένον, ἄγνωστον τὸ μνημα σου θὰ μείνῃ
 Καὶ ἐν νεκράνθεμον αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ στολίσῃ;

Εἶθε ἡ πλὰξ τοῦ τάφου σου βρεῖται νὰ μὴ σ' ἦνε,
 Εἶθε τὸ κρύον μνημα σου χιῶν νὰ μὴ καλύπτῃ,
 Πλησίον σου ν' ἀνθήσωσιν αἱ πάπραι μυροῖναι,
 Καὶ ἡ πρωτὰ δάκρυα τὴν δρόσον νὰ σοφρίπτῃ.

Ἄν ἔπασες, κι' εἰς ἄγνωστα ἂν ἐκοιμήθης μέρη,
 Τὸ ὄνομά σου εἰς ἡμᾶς ἐν λήθῃ δὲν θὰ μείνῃ.
 Ὡ εἶθε! εἰς τὸν τάφον σου ὁ ζέφυρος νὰ φέρῃ
 Τὴν ἐκ καρδίας μας εὐχὴν — Κοιμήτου ἐν εἰρήνῃ (3).

ΕΛΕΙΠΕΣ ΣΥ.

(Τῷ ΦΙΛΩ . . .)

Καὶ εἶδον ὡς ἐνύπνιον τὸ παρελθὸν μας πάλιν
 Ἐμπρὸς μου νὰ παρίσταται, ὡς χίμαιρα χουστῇ.
 Οἱ ὄνειροί του μ' ἔτεινον τὴν γόητσαν ἀγκάλην,
 Πλὴν καί τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον τὰς εἰκόνας του, τὰς καλλονὰς του εἶδον
 Τὸ στήθος εἰς τὴν θέαν των ἐσκίρτησε θρασύ.
 Καὶ εἶδον πλήρη οὐρανὸν καὶ πόθων καὶ ἐλπίδων,
 Πλὴν καί τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον νὰ διώκωνται τῆς θλίψεως τὰ νέρη,
 Καὶ τὴν αὐγὴν τὸν ἥλιον φωσφόρον νὰ χρυσοῖ,
 Ἀνέφελον ὀρίζοντα τὸν βίον μας νὰ στέφῃ,
 Πλὴν καί τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον κάλλη νεκρά καὶ χεῖλη μειδιῶντα·
 Καὶ πόθοι ἀνεβλάστησαν ἐντὸς μου περισσοί.

Ἰακώβου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
 ΔΗΜΟΦΙΛΕΤΕΡΟΥ ΒΗΛΑΓΟΡΗΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καὶ εἶδον νὰ μὲ θεωρῇ τὸ ἱλαρόν της βλέμμα,
 Ν' ἀπλῶται εἰς τοὺς ὤμους της ἡ κόμη της χρυσοῦ,
 Καὶ ἡ φωνή της ἔφασκε τὰ ὦτα μου ἡρέμα,
 Πλὴν καί τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦσο σύ.

Κ' εἶδον τὸ μάγον ὄνειρον τὴν χεῖρα νὰ μοὶ τείνη.
 . . . Μὴ πᾶσχ' ἡ φαντασία μου; ὁ νοῦς μου μὴ νοσῇ;
 Ἐνθουσιῶν ἀνέκραξεν « Ἐκεῖν' εἶν' ἐκεῖνη! »
 Ἀπάτη! . . . ἦν μακρὰν αὐτὴ, ἦσο μακρὰν καὶ σύ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ.

. . . Oh who would inhabit
 This bleak world alone?
 (Moore.)

Προχθὲς ἀκόμῃ, Χλόη μου, κοντὰ μου καθισμένη
 Μὲ θλιβερὸ χαμόγελο μ' ἐκύτταες λυπημένη.
 Σ' ἐρώτησα « Τὰ ὄμματα σου γιατί εἶναι βουρκωμένα;
 Καὶ σὺ μ' ἀπὴλολογήθηκες «-Θὰ πάω μακριὰ στὰ ξένα-».
 Κ' ἔπεςες τότε κλαίοντας στὴ φλογερή μου ἀγκάλη,
 Κ' ἐγὼ σοῦ ἐφίλια μὲ καὶ μὲ τ' ἀγγελικὸ κεφάλι.
 Γροικᾶω τὸ τραγοῦδι σου καὶ τοῦ φιλιῶ σου ἀκόμα
 Γροικᾶω τὴ μοσχοβολιά ποῦ μ' ἄφησε στὸ στόμα.
 Τώρα κυττάζω γύρω μου μὰ δὲ σὲ βλέπω ὀμπρὸς μου
 Εἶσαι στὰ ξένα, ἀγάπη μου, κ' ἐγὼ εἶμαι μοναχὸς μου.

Μοναχὸς ξέρεις τί θὰ πῇ, ἀγάπη μου μοναχὸς;
 Μὲς τὰ ὠργισμένα κύματα λησμονημένος βράχος.

Γλυκοῦ νεροῦ σταλαγματιὰ στῆς θαλάσσης τὰ βύθη,
 Χαριτωμένο λούλουδο σ' ἀποθιμένα στήθη,
 Ἄνοιξι χωρὶς λούλουδα καὶ χωρὶς πρασινάδα,
 Ἄστρο χωρὶς τσ' ἀχτίδες του, φιλὶ χωρὶς γλυκάδα,
 Βρύση χωρὶς μουρμούρισμα, δένδρι χωρὶς τὰ φύλλα,
 Ξωκκλήσι χωρὶς λειτουργιὰ, λιβάδι καὶ κανδήλα
 Ὅδο γλυκὴ τῆς ἀνοιξὸς μὲ φύλλα μαρμαριμένα
 Πουλί χωρὶς τ' αἰτέρι του, ἐγὼ χωρὶς ἐσένα.

Εἶνε πικρὸς ὁ χωρισμὸς γιὰ τὸν ἐρωτημένο.
 Μοῦ εἶπες πῶς θάλλῃς γλήγορα· κ' ἀκόμῃ σὲ προσμένω.
 Ἡ ἀνοιξὶ ἐμαράθηκε, μὰ πάλι θεὸς ν' ἀνθίσῃ
 Ὅταν ἡ ἀγαπημένη μου τὰ μέρη αὐτὰ πατήσῃ.
 Ἡέταξε Χλόη γλήγορα, κ' ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου,
 Νὰ ξαναυρῶ τοὺς πόθους μου καὶ τὰ ὄνειρά μου.
 Καὶ πάλι νὰ σ' ἀγκαλιαστῶ, νὰ σὲ φιλήσω πάλι,
 Νὰ σοῦ στολίσω μὲ μυρτιά τὸ ὀλόξανθο κεφάλι.
 Γύρισε ὀπίσω Χλόη μου, γύρισε ὀπίσω φῶς μου,
 Δὲν ἤμπορῶ περσότερο νὰ μένω μοναχὸς μου.

Ο ΦΑΡΟΣ.

Μυκᾶται ὁ ὠκεανὸς· ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτει·
 Χειμῶνος νύξ, κ' ἐγείρεται φορικτὴ ἀνεμοζάλη·
 Σκότος πυκνὸν, βαθύτατον τὴν γῆν περικαλύπτει·
 Τὸ κύμα τὸ θαλάσσιον ἀφρίζον ἐπιπίπτει

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΗΣ ΒΡΑΔΥΚΙΝΗΤΟΝ ΛΥΣΣΩΔΕΣ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΛῃ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Αφίσταται εἰς τὴν φορὰν τὸ πλοῖον τῶν κυμάτων·

Ἐπάλαισεν ἐπὶ πολὺ καὶ χάνει τὴν ἀνδρείαν·

Πρὸς τοὺς σκοπέλους ὁ βορρᾶς τὸ ἀπωθεῖ φρυάττων

Καὶ ἔσεται μετ' οὐ πολὺ σωρεῖα συντριμμάτων·

Οἱ ὕφαλοι θὰ λάβωσι τὴν ἀφευκτόν των λείαν.

Εἰς μάτην ἀγωνίζεται τὸ πλήρωμα, εἰς μάτην

Ἀνδρείως τὸ πηδάλιον ὁ ναύτης διευθύνει,

Μάτην καλεῖ ὁ πλοίαρχος τὸν οὐρανὸν προστάτην·

Βλέπει πλησίον τὴν στιγμήν τοῦ βίου τὴν ὑστάτην,

Ὅτε χαρᾶς αἴρνης κρυγὴν τὸ πλήρωμα ἀφίνει.

Τί εἶδον; — Φῶς ἀπώτατον ἀστράπτειν εἰς τὸ σκότος·

Θρασεῖα ἢ τοῦ ναύτου χεὶρ τὸν οἶκκα νῦν στρέφει·

Παρήλθε πλέον δι' αὐτὸν ὁ κίνδυνος ὁ πρῶτος,

Δὲν τὸν φοβίζει ὁ πολὺς τῆς τρικυμίας κρότος,

Δὲν τὸν πτοοῦσι θύελλαι, δὲν τὸν πτοοῦσι νέφη.

Εἶδε τὸν φάρον· ἀψηφᾷ τὴν ἐνεστῶσαν πάλιν·

Ἡ θάλασσα ἄς μαίνεται, τὸν ναύτην δὲν φοβίζει·

Τὴν ποθητὴν πατρίδα του θὰ ἀσπασθῇ καὶ πάλιν,

Θὰ ἀπολαύσῃ προσφιλοῦς συζύγου τὴν ἀγκάλην,

Τί ἂν ὁ λίψ ὠρύηται, ἂν ὁ βορρᾶς συρίζῃ;

Εἶδε τὸν φάρον· ἤπλωσε καὶ πάλιν τὰ ἱστία

Καὶ εὐλογεῖ τὸ ὄνομα ὁ ναύτης τοῦ Ὑψίστου·

Θὰ τὸν δεχθῇ ἀγάλλουσα ἡ πατρικὴ ἐστία,

Θὰ ἶδῃ καὶ θὰ ἀσπασθῇ τὰ προσφιλέστεκνία

Καὶ θέλει λάβει φίλημα μητρὸς ἢ ἀδελφῆς του.

Εἶνε ὁ φάρος φῶς μικρὸν ἀστράπτειν εἰς τὰ σκότη,

Φωτίζον τὸν ὀρίζοντα ὠχρὸν καὶ ὑποτρέμον·

Πλὴν ἐνῶ τ' ἄλλα σθένυννται ἐκεῖνο δὲν ὑπνώττει

Ὅσω ἤχουσι οἱ δεινοὶ τῆς τρικυμίας κρότοι,

Ὅσω βρυχᾶται τρομερῶς τῶν θαλασσῶν ὁ δαίμων.

Ὅργιλος ὁ ὠκεανὸς διὰ τοῦ κύματός του

Ἵνα τὸ σῆσθι προσπαθεῖ μετὰ ὁρμῆς ἀγρίας·

Ἐλεῖνο στέλλον πόρρωθεν σωτήριον τὸ φῶς του,

Ὡς ὀφθαλμὸς παρήγορος θεότητος ἀγνώστου,

Φωτίζει τὴν ἐκπληκτικὴν σκηνὴν τῆς τρικυμίας.

Παλαῖον πρὸς τὸν θάνατον, παλαῖον πρὸς τὸ κύμα,

Στέλλει μακρὰν τῷ ἀτυχεῖ ναυβάτη τὴν ἐλπίδα·

Ἀρπάζει ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Χάρωνος τὸ θῦμα

Τὸ σώζει ἀπὸ τὸ ὑγρὸν καὶ κυματόεν μνῆμα

Καὶ τῷ χαρίζει τὴν ζωὴν ὁμοῦ καὶ τὴν πατρίδα.

Φώτιζε, φώτιζε, φανέ, τὸν θουελλώδη πόντον,

Χύνε τὸ φῶς σου σύμβολον ἐλπίδος καὶ γαλήνης

Καὶ σκόπει καὶ προφύλαττε τὴν τύχην τῶν πλεόντων·

Καὶ λάμπων πάντοτε γλυκὺς ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶντων

Ἐσο προστάτης τῶν ναυτῶν καὶ πῶποτε μὴ σβύνῃς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΩ Κ. ΠΑΝΑΓΗ ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΦΥΛΛΑ ΡΩΔΟΥ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΘΥΓΑΤΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΑΣΗΑΣΙΑΣ.

I.

Δέν τήν ἐγνώρισα ποτέ, ποτέ μου δέν τήν εἶδα
 Μά μὴ γιὰ τοῦτο δέν μπορῶ τρυχοῦδι νὰ τῆς γράψω;
 Ποιὸς εἶδε τὴν Παράδεισο; ποιὸς εἶδε τ' ἀγγελούδια;
 Μά εὐθὺς τὰ μάτια του σφαλεῖ καθένας καὶ τὰ βλέπει
 Ὅλογυρά του νὰ πετοῦν μ' ὀλόχρυσαις φτεροῦγαις.
 Ἐτῆς κ' ἐγὼ τὰ μάτια μου σφαλῶ καὶ τήνε βλέπω
 Λεπτὴ, ἀεροκάμωτη, σὰν ἄλλου κόσμου πλάσμα,
 Ἀντίχρυσά μου νὰ στέκεται καὶ νὰ χαμογελά.
 Ἐχει τὸ γλυκοχάραμμα εἰς τὰ γλυκά της χεῖλια
 Καὶ ταῖς ἀχτίδαίς της αὐγῆς στὰ γαλανὰ της μάτια.
 Φορεῖ λουλούδια τὸ ἀνοιξὶς εἰς τὸ σγουρὸ κεφάλι,
 Εἶνε τῆς μάνης καύχημα, καμάρι τοῦ πατέρα.
 Εἰσὲ γαλάζιον οὐρανὸν τ' ἀστέρι της προβαίνει
 Κ' ἀρχίζει ταῖς ἀχτίδαίς τριγύρου νὰ σκορπά,
 Μὰ ξάφνου μαύρη χειμωνιά τὸν οὐρανὸ σκοτίζει,
 Μελανιασμένα σύγνεφα σκεπάζουνε τ' ἀστέρι,
 Κ' εἶδα μὲ πόνο τῆς ψυχῆς τὴν κόρη νὰ χλωμιάνη
 Καὶ σὰν τοῦ κάμπου λούλουδο τὴν κεφαλὴ νὰ γέρνη.
 Καὶ σὰν τοῦ ρόδου μυρουδιὰ ὅπου ἀλαφρὴ πετάει,
 Σὰν ἀρμονία ἀγνωστὴ στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας
 Ὅπου ἀντηχᾷ τρεμουλιαστὴ καὶ ἀγάλια-ἀγάλια οὐβέται,
 Ἐτῆς καὶ ὕστερ' ἡ πνοὴ τῆς κορασιάς εὐγῆκε
 Κι' ἀνέβηκε ὀγλήγορη στὸν οὐρανὸ, στ' ἀστέρια.

II.

Τώρα σὲ μνήμα ἔρημο σὲ μιὰ ψηλὴ ῥαχοῦλα
 Τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο ἡ κορασιά κοιμᾶται.
 Περίσσια μέρια λούλουδα, μυριοχρωματισμένα,
 Ἡ κίτταςπρη ἀγρόμπελη, ἡ ταπεινὴ βιολέττα,
 Ἡ παππανοῦρα ἡ κόκκινη, τὸ μνήμα της στολίζουν
 Σὰ συντροφιά χαρούσιμη ποῦ ἡ ἀνοιξὴ τῆς βάνει
 Νὰ μὴν κοιμᾶται μοναχὸς ὁ μτραμμένος κρῖνος.
 Ἀπ' ὅτ' ὁ μνήμα δάκρυα πέφτει ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας
 Καὶ τ' ἀγεράκι τῆς αὐγῆς, κ' ἐκεῖ οὐ λυπημένο,
 Ἐνα φιλὶ στὸ μνήμα της πιθώνει καὶ διαβαίνει,
 Στὸν καλαμιῶνα κρύβεται καὶ κρυφαναστενάζει.
 Ἐνα γλυκὸ κάθε βραδυὰ ἀρχίζει μυρολόγι
 Καὶ τὸ βαθὺ τὸν ὕπνον της τ' ἀηδόνι νανοῦρίζει.

III.

Μὴν κλαῖς τὴν θυγατέρα σου· νὰ ζήτη δέν ἐμπόριε·
 Εἶδες ποτὲ τριαντάφυλλο μέλαις πολλαῖς νὰ ζήσῃ;
 Ἦτανε ὄνειρο γλυκὸ στὸν ὕπνον τῆς ζωῆς σου,
 Μὰ τ' ὄνειρο εἶν' ὄνειρο καὶ ὀγλήγορα διαβαίνει·
 Ἄν στέλνῃ κάποτες ὁ Θεὸς ἀγγέλους ἐδῶ κάτου,
 Τὴν στέρησιν τοὺς δέν μπορεῖ πολὺ νὰ ὑποφέρῃ
 Καὶ σὰν πατέρας ποῦ πονεῖ ὀπίσω τοὺς καλαίνει·
 Μὴν τὴ γυρεύῃς μάτια· κάτου στὴ γῆ δέν εἶνε·
 Ἀσῆκωσε τὰ μάτια σου στὸν οὐρανὸ καὶ κύττα,
 Κύττα φυλὰ στὰ σύγνεφα, στ' ἀστέρια, στὸ φεγγάρι
 Κι' ἂν ἀγγελοῦδι ἐκεῖ ψηλὰ τὸ μάτι σου ἀπαντήσῃ,
 Αὐτὴ εἶν' ἡ θυγατέρα σου ποῦ φαίνεται σ' ἐτένα
 Τὸν πόνο σου κ' ἐλπίδα νὰ σοῦ δώσῃ.

ΕΙΣ ΩΧΡΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ.

Quel amoroso e candido pallore
Che 'n quel bel viso allor venir pressunse
Fece all' altre bellezze quando giunse
Come fa in campo erbetta verde al fiore.
(L. de' Medici.)

Εἰς ἐπιπλάστους καλλονὰς, εἰς πάγου γοητείας
Τὰ ὄμματά μου νὰ πλανῶ ὁπότεν ἀπαυδήσω,
Στρέφω πρὸς σέ, ὠθούμενος ὑπὸ φωνῆς κρυφίας,
Τὸ ἡμερόν σου πρόσωπον ποθῶν νὰ συναντήσω.

Ὡς ὁδοιπόρος πλανηθεὶς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
Τὸ πρόσωπόν σου ὅασιν, παρθένε, ἀνευρίσκω.
Κ' ἐνῶ ρεμβῶς παρατηροῦν αὐτὸ οἱ ὀφθαλμοί μου
Μὲ ὄνειρα τὸ πνεῦμά μου περιχαρῇ μεθύσκω.

Ὡχρὰ καὶ μελαγχολικὴ, αἰέποτε σιγῶσα
Ὡς τάφου μάρμαρον ψυχρὸν, ὡς πενθηρὰ ἰτέα,
Δὲν ἔχει ἴσως θέλγητρα ἢ καλλονὴ σου τόσα,
Ἄλλ' ὑπερτέρα τῶν λοιπῶν μοι φαίνεται, ὦ νέα.

Εν μέσῳ τόσον φλογερῶν, ἀντίθεσις γλυκεῖα,
Ἀστράπτουσι γλυκύτητος οἱ ὀφθαλμοί σου πλήρεις.
Αἰσθητικὴ μέσῳ φαιδρῶν ἀνθέων ἀνακία
Τὸ ἱλαρόν σου πρόσωπον αἰδήμων ἀποσύρεις.

Κ' ἐνῶ ἐκάστη καλλονὴ ν' ἀναφανῇ πειράται
Σὺ μόνη μένεις ἡμερος, ἀγαπητὴ μου φίλη.
Ῥεμβὸν καὶ μελαγχολικόν τὸ βλέμμα σου πλανᾶται
Καὶ δὲν ἐκφράζουν τίποτε τὰ πένθιμά σου χεῖλη.

Τίποτε εἶπα; βλασφημῶ καὶ σύγγνωθι, παρθένε.
Ἐκφράζουσιν ἀνέκφραστα, ἐκφράζουν ἴσως ὅσα
Ἀδυνατοῦν νὰ εἰπῶσι στροφαὶ τετορνευμέναι
Ἄσπερ προφέρει ποιητοῦ καλλικελάδου γλῶσσα.

Καὶ τί ἐμπνέει καλλονὴ ἀγέρωχος, σφριγῶσα;
Πεζὰ αἰσθήματα γεννᾷ καρδίας πεζοτέρας.
Ἄλλ' ἢ μορφὴ σου ἡρεμος, ὠχρὰ, μελαγχολῶσα,
Μεταρσιοὶ τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς σφαίρας ἀνωτέρας.

Ἐκφράζει ἴσως ἐν ὠχρόν τοῦ φθινοπώρου φύλλον
Ὅσα ποτὲ δὲν λέγουσι καὶ ῥόδα καὶ μυρσίναι.
Πένθιμον ἄσμα συγκινεῖ καὶ ὄχι ἐρωτύλον
Καὶ τὸ ὠχρόν τῆς Φοίβης φῶς μυστηριῶδες εἶνε.

Πρὸ τῆς ὠχρᾶς σου καλλονῆς, ὦ πλάσμα πεφιλμένον
Ὡς πρὸ εἰκόνης ἵσταμαι γραφίδος ἐξαισίας
Καὶ πᾶν σου βλέμμα ἡμερον τὰ στήθη μου θερμαῖνον
Εἰς ὄνειρώξεις μὲ κινεῖ ἀθῶας καὶ ἀγίας.

Εἶσαι ὠραία ὡς γλυκὺ μειδίημα νηπίου,
Ἀόριστος, ὡς στεναγμὸς θερμῆς ψυχῆς ποθοῦσης,
Σεπτὴ ὡς δάκρυ, πένθιμος ὡς ὁ σταυρὸς μνημείου,
Περιπωθὴς ὡς ρεμβασμὸς ὄνειροπόλου Μούσης.

Χαῖρε, ὦ νύμφη πένθιμος, γλυκεῖα κόρη, ζῆθι!
Ἀπέδωκας τὴν ἐμπνευσιν εἰς φαντασίην στεῖραν
Παλμούς καὶ πόθους προσφιλεῖς εἰς ἡρεμοῦντα στήθη,
Εἰς τὸν πτωχὸν ἐξόριστον τοῦ Παρνασσοῦ, τὴν λύραν.

Χαῖρε! ἐνόσω κρούουσι αὐτὴν οἱ δάκτυλοί μου,
Ἐνόσω ἐν τῷ στήθει μου θερμὴ καρδία πάλλει.
Ὅσα εἰσέτι ἀντηχεῖ ἡ ἀσθενὴς μολπή μου
Τὴν πένθιμόν σου καλλονὴν ἢ λύρα μου θὰ ψάλλῃ.

ΦΛΩΡΑ.

Εἰς κήπον ἀνθοστόλιστον εὐρίσκεται ἡ Φλώρα·

Πλησίον τῆς ἀρώματα ἐκχύνουσιν οἱ κήντοι,

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον, μυστηριώδης ὥρα!

Ἐπάνω λάμπει μαγικὴ τοῦ ἔαρος σελήνη,

Ἐνῶ τὸ νάμα τῆς πηγῆς ἡδέως μορμουρίζει.

Καὶ τὸ ὠραῖον ἄσμα τῆς ἡμέρας τονίζει.

Ἡ αὔρα παίζουσα κινεῖ τὴν κόμην τῆς ἡμέρας,

Ἐνῶ εἰς δρόσον λούεται ὁ κύκνειος λαιμός τῆς·

Στρέφει συχνὰ ἀνήσυχον ἐπὶ τὰ πέριξ βλέμμα

Καὶ χύνει πάθους ἀστραπὰς ὁ μέλας ὀφθαλμός τῆς·

Ἐπὶ τῆς χλόης τῆς ὑγρᾶς λευχείμων καθημένη

Τὸν ἔραστήν τῆς ψάλλουσα ἡ κόρη περιμένει.

» — Ἐλθέ! πιστέ μου σύντροφε, τοῦ βίου μου γαλήνη·

Πῶς δὲν ἐφάνης ἄρα γε εἰς τὴν συνήθη ὥραν;

Πῶς μόνην ἀνατέλλουσα με εὔρεν ἡ σελήνη;

Πρὸς τί βραδύνεις; λησμονεῖς τὴν φίλην σου τὴν Φλώραν;

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον, ἀκόμη δὲν ἐφάνη·

Ἄν δὲν φανῇ, ἡ φίλη σου, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» — Εἰς τὰς ἀγκάλας μὴ τρυφῶν καλῆς παρθένου ἄλλης

Καὶ ἀπολαύων ἡδονὰς κ' ἐκστάσεις Παραδείσου,

Μεθύων ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἔρωτος ἄσμα ψάλλης

Καὶ λησμονῇ τὴν φίλην σου τὴν πρώτην ἡ ψυχὴ σου;

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον... ἀκόμη δὲν ἐφάνη·

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῇ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

« — Φρικτὰς ἰδέας μοι γεννᾷ ἡ πλάνη τοῦ νοός μου·

Αἱ τῆς σελήνης πένθιμοι μοὶ φαίνονται ἀκτῖνες.

Ἀπόψε εἶδα τὴν σκιάν καθ' ὕπνους τῆς μητρός μου

Κ' εἰς τὴν οἰκίαν θλιβερώς ὠρόντο οἱ κύνες·

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον· ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη·

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῇ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» Ἐλθέ ἡ ὥρα προχωρεῖ· ἐλθέ ἀγαπητέ μου

Φοβοῦμαι... ὁ μορμυρισμός με ἐκφοβεῖ τῆς κρήνης·

Τὸ ἐλαφρὸν ψιθύρισμα φοβοῦμαι τοῦ ἀνέμου·

Σὲ περιμένω φίλε μου, ἐλθέ νὰ μ' ἐνθαρύνῃς·

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον· ἀκόμη δὲν ἐφάνη

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῇ ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» Ἐλθέ καὶ ἀνυπόμονος σοὶ τείνει τὴν ἀγκάλην

Νὰ σὲ δεχθῇ ἡ φίλη σου, ἡ παιδικὴ σου φίλη·

Τὴν κόμην σου τὴν μέλαιναν θέλει νὰ φαύσῃ πάλιν

Καὶ ἅπαξ ἔτι ν' ἀσπασθῇ τὰ ῥοδαρά σου χεῖλη·

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον· ἀκόμη δὲν ἐφάνη·

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῇ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη. »

Τὸ ἄσμα ἔληγε κ' ἐνῶ ἡ κόρη περιμένει

Κ' ἡ ἀγωνία ἔσχιζε τὰ νεκρά τῆς στήθης,

Ἐξόπισθέν τῆς μέλαινα σκιά διολισθαίνει

Καὶ ὡς ἡχὼ θανάσιμος, φωνή τις ἀπεκρίθη·

Ἦχεϊ τὸ μεσονύκτιον... ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη·

Δὲν θὰ φανῇ διὰ παντός κ' ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

Ἡ κόρη τότε ἔστρεψε περίτρομος τὸ ὄμμα·

Τοῦ ἀδελφοῦ συνήντησε τὸ ὀργισμένον βλέμμα

Καὶ εἶδεν ἐγχειρίδιον αἰμοσταγὲς ἀκόμα...

Ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἡρέμα...

Ἡ τελευταία τῆς πνοῇ μετὰ τῆς εὐωδίας

Τῆς ζεφυρίτιδος πνοῆς ἠνώθη τῆς νυκτίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΣΠΕΡΑ.

Εἰς τὰς ὑγρὰς ἀγκάλας τῆς θαλάσσης
 Ὁ Φοῖβος ἴν' ἀναπαυθῇ ἐμβαίνει.
 Λαμπρὸς εἰς τὰς τοῦ οὐρανοῦ ἐκτάσεις
 Καὶ τηλαυγὴς ὁ Ἑσπερος προβαίνει.

Ἡ νύξ ἐπὶ τῆς φύσεως ἀπάσης
 Βραδυποροῦσα ἤδη καταβαίνει.
 Μετὰ γλυκυθυμίας πᾶσα πλᾶσι
 Κλίνει τὴν κεφαλὴν βεβαρυμένη.

Ὅποια εἰς τὴν φύσιν ἀρμονία!
 Ἡ δρόσος πίπτει· μελιχρὰ σελήνη
 Ἐκ τοῦ βουνοῦ προβαίνει καὶ βραδεῖα.

Ἀρχίζει τὰς ἀκτῖνάς της νὰ χύνη·
 Πρὸς τί καὶ σὺ δὲν χαίρεις, ὦ καρδιά,
 Εἰπέ μοι τί σοὶ λείπει; — Ἡ γαλήνη.

ΕΡΡΕΤΩΣΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

(ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ.)

Εἶχον καιρὸν νὰ κοιμηθῶ· καὶ μ' ἔλεγε — κοιμήσου —
 Ἡ ἀποστάτις μοῦσα μου· καὶ ὑπνωττον ἡσύχως,
 Ὅτε τὸ οὖς μου ἔθιξεν ἡ φίλιος φωνή σου
 Κ' ἐσόδῃσε τὴν νάρκην μου τῆς λύρας σου ὁ ἦχος·
 Τὴν λύραν ἔλαβον ἀφοῦ καὶ ἄλκων ἀρτυνίσθην·
 Δὲν εἶχον ὅμως ἐμπνευσιν καὶ ξένην ἐδανείσθην.

Καὶ ὅμως ἤμην λάτρης της ποτὲ κ' ἐγὼ, καὶ ὅμως
 Εἰς χεῖρας ἐνθους ἄλλοτε ἐκράτουν τὴν κινύραν.
 Καὶ μ' ἔδιδε τὴν ἐμπνευσιν ὁ Ἔρως ἡ ὁ Μῶμος
 Κ' ἐπράυνον τὰ ἔπη μου τὴν ὠργισμένην Μοῖραν.
 Γελόεν ἦν τὸ μέλλον μου, ὄχι θολὸν ὡς τώρα . . .
 Σιγῶ, δὲν εἶνε θλίψεων καὶ πικραπόνων ὥρα.

Καὶ λέγεις. — Μάτην μὲ καλεῖς νὰ ἐπιστρέψω πάλιν.
 Ἐκ εἰνῆς μὲ κατακρατεῖ ἡ προσταγὴ ἀπόντα.
 Καὶ δὲν θὰ εὕρω θαλπωρὴν εἰς μητρικὴν ἀγκάλην. »
 Καὶ πλάττεις διὰ τοῦ νοῦς φαντασιώδη ὄντα.
 Ἐρρέτωσαν τὰ ὄνειρα, ὦ φίλε, τὰ ὥραϊα!
 Ἐρρέτωσαν! — Ἡ σήμερον δὲν εἶνε προτεραία. —

Δὲν εἶνε ὃν αἰθέριον Ἐκ εἰνῆς, ὅπερ πλάττει
 Ἡ φαντασία νεαρᾶς καὶ παραφόρου Μούσης;
 Δὲν εἶνε χιμαιρῶδες ὃν, δὲν εἶνε φάντασμα τι
 Πλασθὲν εἰς ὥραν νύκτιον ὑπὸ ψυχῆς ἀλγούσης,
 Πλὴν φροῦδον ὡς οἱ στοχασμοὶ ἐν ὥρᾳ ἀγρυπνίας,
 Οἱ σκεδαννύμενοι εὐθύς φανείσης τῆς πρωίας;

Εἶνε γλυκὺ, πολὺ γλυκὺ εἰς ἔφηβον νὰ πλάττῃ
 Ὅποτε τὸ παρὸν γελᾷ καὶ μειδιᾷ τὸ μέλλον.
 Ὅτε τὸν βίον του πληροῖ ἡ μαγικὴ ἀπάτη.
 Ὡ! τότε ὄνειροπολεῖ καὶ πλάττει καὶ μὴ θέλων.
 Τότε σκιρτᾷ παράφορος ἡ νεαρὰ καρδιά
 Καὶ συνεχῆς τῷ φαίνεται ὁ βίος ἀρμονία.

Ἄλλ' ὅταν ἐπανέρχεται ψυχρὰ πραγματικότης
 Τὸ κάλυμμ' ἀποσύρουσα τῆς πρώην πλάνης εἴρων
 Σκεδάζει τὰ νὰ πλάττειν αἰσθήματα τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
 Ἐκείνην ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ πλήρῃ τῶν ὀνείρων.
 ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΛΑΤΩΝΟΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Κ' εἰς στόνους τότε τρέπεται τοῦ ποιητοῦ ἡ Μοῦσα
Τὴν ἀποπτᾶσαν τῆς Ἑδῆμ, τὴν πλάνην τῆς θρηνοῦσα.

Κ' ἐγὼ ποτὲ εἰς ἐποχὴν τοῦ βίου μου γλυκεῖαν,
Ὅποτε ἦν ἀνέφελος ὁ οὐρανὸς εἰσέτι,

Ἀνέπlassa διὰ τοῦ νοῦ γελῶσαν ὀπτασίαν
Παρθένου, καταθέλxασαν τὰ παιδικὰ μου ἔτη

Κ' εἰς ὄνειρώξεις διαρκεῖς ἀφέθην πρᾶφῶρος
Πρὶν ἢ ἀπογοήτευσis ἐπέλθῃ καὶ ὁ κόρος.

Καὶ εἶχεν ἀπαράμιλλον τὴν καλλονὴν ἡ κόρη

Καὶ εἶχε τὴν ἀνατολὴν εἰς τὸ μειδίαμά της·
Τὸ ὄμμα της μ' ἐθάμβονε ὁπότε μ' ἐθεώρει

Καὶ ὅμως εἶχεν ἐκφρᾶσιν γαλήνης ὑπερτάτης!
Ἐξ ἀρωματικῶν ἀτμῶν ἐφαίνετο πλασθεῖσα

Κ' ἔτρεμον μὴ ἀφανισθῇ ἂν ζέφυρος ἐφύσα.

Καὶ ὅταν ἐπιέζετο ὑπ' ἄλ-γους ἡ καρδιά,

Κ' εἰς βεμβασμοὺς ἀφίετο ὁ νοῦς ὄνειροπόλος,

Καθῶς θεὰ παρήγορος ἡ φίλη ὀπτασία

Ἐνώπιόν μου ἤρχετο φαιδρὰ ἀκτινοδόλος·

Πάντοτε εἶχον σύντροφον τὴν κόρην τῆς ἀπάτης.

Καὶ τὴν ὠνόμασα . . . πονῶ δὲν λέγω τ' ὀνομά της.

ὦ! πόσον μ' ἐθαυμάλιζεν ἡ κόρη τῶν ὀνείρων!

Ἐμπρὸς μου τὴν εἰκόνα της ἀπαύστως ἐθεώμην.

Ποσάκις τῶν χειλέων της ἐρρόφησα τὸ μῦρον,

Ποσάκις κατεθώπευσα τὴν μελανὴν τῆς κόμην!

Καὶ ἐτηροῦμεν σιωπὴν· οὐδεὶς ἡμῶν ὠμίλει

Ἄλλ' ἔλεγον πλείοτερα τὸ βλέμμα ἢ τὰ χεῖλη.

Καὶ ἐθαυμάζομεν ὁμοῦ τὸν οὐρανόν, τὰ δάση

Τὸ λυκαυγές, τὸν ἥλιον ὁπότε ἀνατείλει

Κ' ἡχοιζόμεθα ὁμοῦ ρεμβώδεις κ' ἐν ἐκστάσει

Τῆς ἀηδόνος τὰ φαιδρὰ καὶ ἐρωτύλα μέλη·

Κ' ἐνῶ χρυσὴ ἀνέτελλε τοῦ ἔαρος σελήνη

Ἐφαλλεν ἄσμα ἔρωτος περιπαθὲς ἐκείνη.

Ἦγνόουν ὅτι ἔφρευεν ἡ πλάνος εὐτυχία,

Δὲν ἐβλεπον ἂν ὁ καιρὸς ταχύτατα ἐπέρα.

Ἦτον ἡ σήμερον λαμπρὰ, ἦτον ἡ χθὲς γλυκεῖα

Κ' ἡ ἐπιούσα ἤστραπτε πολὺ ὠραιότερα.

Μ' ἐμέθυον ἐξ ἡδονῆς αἱ ἐποχαὶ ἐκεῖναι

Κ' ἐνόμιζον αἰώνιος ὁ βίος ὅτι εἶνε.

Ἄλλ' ἔπειτα; τί ἔγειναν τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα;

— Μετὰ ἡμέραν ἔαρος ἐπῆλθε νύξ χειμῶνος.

Νύξ ἐρεβώδης ἔκρυψε τὴν φωτεινὴν ἀκτῖνα,

Ἀφῆρπασε τὸ ὄνειρον ἡ πτέρυξ τοῦ τυφῶνος·

Ἐδάχρυσα . . . ἐστέναξα, οὐδὲν μοὶ ἀπεκρίθη.

Ἦ πλάνος ὀπτασία μου ἐσβέσθη, διελύθη.

Εἰς μάτην ἀνεζήτησα τὸ ὄνειρον, εἰς μάτην

Ἦ λύρα μου ἐξέφρασε τὸν ψυχικόν μου πόνον·

Ἀναζητῶν τὸ ὄνειρον ἀνεῦρον τὴν ἀπάτην

Καὶ μ' οἶκτον ἡκροάσθησαν τὰ ἄτματα μου μόνον.

Ἰδοὺ ὀνείρους διατὶ δὲν πλάττω, φίλε, πλέον

Καὶ κατηφὲς ἀκολουθῶ τὸν δρόμον τὸν μοιραῖον.

Ἐλθὲ ἐκ τῆς πατρίδος σου τὴν ποθεινὴν ἀγκάλην

Νὰ ἀπολαύσῃς τῆς μητρὸς τὰς τρυφερὰς θαπείας,

Τοὺς φίλους σου νὰ ἀσπαθῇς, νὰ ἀτενίσῃς πάλιν

Τὸν ἀναθρώσκοντα καπνὸν τῆς πατρικῆς ἐστίας.

Νὰ ἴδῃς ὄνειρ' ἀληθῆ, νὰ ἴδῃς κάλλη ζῶντα

Ὅχι ἀπάτης πλάσματα καὶ φαντασίας ὄντα.

Καὶ ψάλλε, ψάλλε, φίλε μου, πλὴν ὄνειρα μὴ πλάττε

Ψάλλε τὸ κατὸν στήθος σου ἐνόςω δὲν ψυχροῦται,

Διότ' ὑπὸ τὰ ὄνειρα ἐγκρύπτονται ἀπάται·

Καὶ ὑπὸ τὰ ὄντα ἔχιδνα πολλάκις συσπειροῦται.

Ἐρρέτωσαν τὰ ὄνειρα, ὦ φίλε, τὰ ὥραϊα. —
Ἐρρέτωσαν. — Ἡ σήμερον δὲν εἶνε προτεραΐα.

Θ Α Ε Λ Θ Η.

Θὰ ἐπιστρέψῃ ἔμαθον, θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν
Κομίζουσα μεθ' ἑαυτῆς χαρὰν καὶ εὐθυμίαν.
Καλῶς νὰ ἔλθῃ, θὰ εὐρῇ πυρέσσουσιν ἀγκάλην
Καὶ πάλλουςαν καρδίαν.

Θὰ ἔλθῃ πάλιν φέρουσα χλωρὸν τῆς ἡβῆς στέμμα
Καὶ πονηρὸν μειδιάμα εἰς τὰ λεπτά της χεῖλη
Καὶ θὰ ἰδῶ νὰ ὁμιλῇ τὸ ἱλαρὸν της βλέμμα
Τὴν γλῶσσαν ἣν ὠμίλει.

Ἄς ἔλθῃ, ὦ! θὰ τὴν δεχθῶ μεθ' ἡδονῆς μεγίστης.
Ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ ὄμμα μου ἐκ νέου θὰ δακρύσῃ.
Τὰ ὦτά μου ἡ μουσικὴ τῆς λιγυρᾶς φωνῆς της
Καὶ πάλιν θὰ κηλήσῃ.

Καλῶς νὰ ἔλθῃ τῆς χαρᾶς ἡ νύμφη, ἡ προστάτις.
Τίς δὲν ποθεῖ τοῦ ἔαρος τὴν λάλον χελιδόνα;
Τίς δὲν ποθεῖ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὴν φαιδρότητά της
Μετὰ βαρὺν χειμῶνα;

Καλῶς νὰ ἔλθῃ· ἔλειπεν ὀλίγους μῆνας μόνον
Καὶ ὅμως ἡ καρδία μου ταχὺ ἀπελιθώθη
Καὶ οἱ παλμοὶ ἐσίγησαν τοῦ στήθους μου με πόνον
Κ' ἐσίγησαν οἱ πόθοι.

Ἄλλ' ἤδη ἐπανέρχεται, καὶ μετ' αὐτῆς ὥραϊος
Ὁ θίασος τῶν ἡδονῶν, ἡ χορὴ τῶν ἐρώτων
Καὶ ἐξύπνησ' ἡ καρδία μου καὶ ἤρξατο βιαίως
Νὰ πάλλῃ ὡς τὸ πρῶτον.

Τώρα γελᾷ ὁ οὐρανὸς, πλέον χειμῶν δὲν εἶνε,
Ἡ γῆ τὴν ἑορτάσιμον ἐνδύεται στολὴν της.
Θὰ εὐρεθῶσι νάρκισσοι καὶ χλοεραὶ μυρσῖναι
Διὰ τὴν κεφαλὴν της.

Ἐρρέτωσαν οἱ λογισμοὶ οἱ μαῦροι τῆς πικρίας!
Τώρα διπλοῦν καὶ χαρωπὸν τὸ ἔαρ ἐπιστρέφει,
Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ τῆς μελαγχολίας
Διώκονται τὰ νέφη.

Πρὸς τί εἰς ἀφιλόξενα, πικρᾶς ἀνίας μέρη
Ἡθάσκων ἐτι καὶ φαιδρὸς τὸν πόδα νὰ πλανήσω,
Ἐνῶ θερμὴν τοῦ ἔρωτος ἀγκάλην μοὶ προσφέρει
Ἡ ἡδὴ νὰ τρυφήσω;

Αἱ ὦραι φεύγουν· λογισμοὺς δὲν θέλω τῆς ὀδύνης
Τὸν ἔρωτ' ἀντιτάξωμεν εἰς τὸν περῶντα χρόνον
Ζητῶ ὀλίγα· τὴν μορφήν τὴν ποθητὴν ἐκείνης
Νὰ ἐπανίδω μόνον.

ΑΣΜΑ ΔΕΙΛΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Τὴν ἀγαπῶ με ἔρωτα περιπαθῇ . . . τὸ βλέπω.
Τὰ ἄνθη πλὴν τοῦ ἔρωτος ὡς οἱ λοιποὶ δὲν δρέπω.
Δειλὸς δὲν εἶμαι, καὶ ποθῶ, ποθῶ νὰ προχωρήσω,
Πλὴν ἀκουσίως στρέφεται τὸ βῆμα μου ὀπίσω.
Μοὶ λέγει ἔνδον μου φωνὴ κρυφία τις = ὁμίλει.
Οἱ λόγοι μου πλὴν σθένουνται πρὶν ἀνοιχθῶν τὰ χεῖλη.
Εἰς πᾶν της βλέμμα εἰς τὴν γῆν ὁ ὀφθαλμὸς μου νεύει
Καὶ ὅμως τῆς καρδίας μου αὐτὴ ἡγεμονεύει,
Καὶ ὁμιλᾷ με τὸ πᾶν εἶν' ἡ μορφή ἐκείνη . . .
Καλλίτερον ὁ ἔρως μου ἀπόκρυφος νὰ μένῃ.

Εἷς φίλος μου πλησίον μου προχθές τὴν νύκτα ἦτο·
 Τοὺς εὐτυχεῖς του ἔρωτας φαιδρῶς μοὶ διηγεῖτο.
 Μὲ πόσῃν ζέσιν ὁμιλῶν περὶ αὐτῶν ἐλάλει!
 Ἐνθουσιῶν διέγραφε τῆς φίλης του τὰ κάλλη·
 Τὴν πρώτην των συνάντησιν, καὶ τόσας ἀναμνήσεις,
 Καὶ μὲ ἡρώτα μειδιῶν—καὶ σὺ δὲν θ' ἀγαπήσῃς;
 Ὅμως ἐγὼ βαρύθυμος καὶ κατηφὴς εἰσίγων·
 Πολὺ μ' ἐλύπει τὴν πληγὴν τὴν κεκρυμμένην θίγων·
 Ἐγὼ ἡγάπησα πολὺ . . . πλὴν μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη; . . .
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Χθὲς τὴν πρωΐαν πλανηθεὶς σιωπηλὸς καὶ μόνος
 Τὸ βῆμα ἔφερον ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος.
 Τὸ ἔαρ ἔφαλλον φαιδρὰ, πτηνῶν εὐλάλων, μέλη,
 Ὁ ἥλιος ἐτόξευε τὰ ζωηφόρα βέλη,
 Καὶ ἐχαιρέτα μειδιῶν ἕκαστον ἄνθος θάλλον.
 Ἐν ἄνθος ἔθαλλεν ἐκεῖ, μικρὸν μετὰ τῶν ἄλλων·
 Ἀπὸ τὰ βλέμματα αὐτοῦ τὸ ἔκρυπτεν ἡ χλόη
 Αὐτὸς τῷ ἔδιδε ζωὴν καὶ ὅμως τὸ ἡγνόςει.
 Τὸ ἄνθος εἶν' ὁ ἔρωσ μου καὶ ἥλιος, ἐκείνη.
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Μίκν ἐπέραν ἔαρος μὲ ψυχικὴν γαλήνην,
 Ἐθαύμαζον οἱ ἄνθρωποι τὴν ἱλαρὰν σελήνην,
 Ἦτις βραδεῖα, ὡς σεμνὴ καὶ δειλιῶσα κόρη,
 Κατάρ-γυρος ἀνέτελλεν εἰς τὰ πλησίον ὄρη.
 Μικρὸς ἀστὴρ ἀπέναντι ὀλίγην λάμψιν χέων·
 Μὲ τὰ ἐρέβη τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο παλαίων.
 Ὡ πόσον μεγαλείτερος τῆς Φοῖβης ἴσως ἦτο,
 Καὶ πόσον φωτεινότερος! πλὴν δὲν παρατηρεῖτο.
 Κ' ἡ δύναμις τοῦ πάθους μου, εἶν' ἀγνωστος κ' ἐκείνη·
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Ἀκτινοβόλος, γόητσα, δλῆ χαρὰ καὶ μῦρον,
 Ὡραία ὡς τὰ πλάσματα νεανικῶν ὀνείρων,
 Διέρχεται ἐνίοτε αὐτὴ ἐνώπιόν μου,
 Πλὴν οὐδὲ κἂν παρατηρεῖ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μου.
 Τὴν ἔλευσίν της ὁ παλμὸς τοῦ στήθους μου ἀγγέλλει·
 Ὡ! ἡ καρδία τὴν σιγὴν πλειότερον δὲν θέλει,
 Ἐπιθυμῶ τὸ πάθος μου νὰ τῇ ὁμολογήσω.
 Πλὴν ἀντὶ στήθους, ἂν σκληρὸν γρανίτην ἀπαντήσω;
 Ἄν μὲ ψυχρὸν μειδιάμα ἀποκριθῇ ἐκείνη; . . .
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Εἰς ὕπνον ἂν τὰ ὄμματα τὰ κεκμηκότα κλείσω
 Ἐνώπιόν μου τὴν μορφήν τῆς κόρης θ' ἀπαντήσω.
 Εἰς τὴν πλουσίαν κόμην της ἀστέρων φέρει στέμμα·
 Καὶ μὲ βεμβὸν μὲ θεωρεῖ καὶ γαληναῖον βλέμμα.
 Δὲν εἶμαι τότε ὁ δειλός· τὴν σιωπὴν μου λύω
 Καὶ τὴν πληγὴν τοῦ στήθους μου δακρύων τῇ δεικνύω.
 Ἡρέμα μ' ἀκροάζεται καὶ σιγῇ ἐκείνη
 Καὶ τὸ ἀγνόν της μέτωπον εἰς ἀσπασμὸν μοὶ τείνει,
 Καὶ πίπτει εἰς τὸ στῆθος μου ὠχρὰ, βεβαρυμένη.
 — Μόνον ἐκεῖ ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος δὲν μένει.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ;

Ὅταν χάνεται ὁ Φοῖβος εἰς τὰ γαλανὰ νερά
 Χρώματα διασκορπίζων εἰς τὰς τ' οὐρανοῦ ἐκτάσεις
 Κ' εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης
 Καὶ χρυσὰ καὶ πορφυρὰ
 Βυθὸν ὅμως βραδέως εἰς τὰ κυκᾷ πελάγη
 Ποῦ ὑπάγει;

Τῆς ἀνοίξεως ὁ ῥύαξ μὲ γλυκὺν μορμυρισμὸν,
 Ὑπὸ φύλλωμα σκιῶδες ῥέει μόνον κεκρυμμένος
 Ἀλλὰ ὅταν ὠργισμένος
 Ἐλθῇ ὁ ψυχρὸς χειμὼν
 Κ' εἰς αὐτὸν ἀναλυθῶσιν αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι
 Ποῦ ὑπάγει;

Ὅταν ἡ ὠραία φίλῃ τῶν ἀνθέων χρυσαλλίς
 Ἐξ ἡδέων ἀρωμάτων τοῦ ῥοδῶνος μεθυσθεῖσα
 Κ' εἰς τὸ ῥεῦμα ἀφθεῖτσα
 Τοῦ ξεφύρου νωχελῆς
 Διατρέχῃ τοῦ αἰθέρος τὰ ἀπέραντα πελάγη
 Ποῦ ὑπάγει;

Μεταξὺ τῶν κλάδων πεύκης πολυφύλλου σκιερᾶς,
 Μεταξὺ πολλῶν συντρόφων πράσινον ἔν φύλλον θάλλει
 Ἦλθε πλήν ἀνεμοζάλη
 Καὶ φρικτὸς φουᾶ βορᾶς
 Καὶ ἡ πεύκη συνετρίβη, καὶ τὸ φύλλον ἀνηροπάγη,
 Ποῦ ὑπάγει;

Ὅπου μειδιῶντα πόντον ἡ γαλήνη ἀργυροῖ
 Πάλλευκον ἱστίον πλοίου τὴν ἐσπέραν διακρίνεις.
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
 Ἰσταται ἡ προχωρεῖ;
 Ἀλλ' ἰδοῦ, ῥιπὴ ξεφύρου τὸ ὠθεῖ πρὸς τὰ πελάγη.
 Ποῦ ὑπάγει;

Ὡς ὁ Φοῖβος ὡς ἱστίον εἰς τὰ γαλανὰ νερά.
 Ὡς ἡ χρυσαλλίς, ὡς φύλλον, ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου
 Παρομοίως ἡ ζωὴ μου
 Καθημέραν δὲν περᾷ;
 Εἰς ἐπικινδύνους σύρτεις, εἰς ἀγνώριστα τενάγη
 Μὴ ὑπάγει;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Ἀναγκαζόμεθα πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως νὰ προσθέσωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα. Σκοπὸς μας δὲν ἦτο νὰ προσβάλωμεν τὰ μοναστήρια ἢ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Οὐδ' ὁ χρόνος οὐδ' ὁ τόπος θὰ ἦτο ἀρμόδιος ἂν πράγματι εἴχομεν τὴν ἔφεσιν ταύτην. Ὅταν ἡθικὸν ἄλγος βαρύνῃ τὴν ψυχὴν τότε οὐδὲν εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον ἢ τὸ εὐθύνειν τὸν νοῦν πρὸς οὐρανὸν καὶ εὐρίσκειν παραμυθίαν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ οὐδὲν τούτων ὑπάρχει, δὲν εἶνε κρῖμα νεᾶνις τις π. χ. καλλιπάρειος καὶ ζωηρὰ ἥτις ἡδύνατο νὰ γίνῃ ὠφέλιμος τῇ κοινωνίᾳ γινομένη καλὴ σύζυγος, καὶ καλὴ μήτηρ, καὶ νὰ ἐξασκῇ ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικὰ της καθήκοντα, νὰ καταστρέφῃ τὴν νεότητά της ἐκουσίως θαπτομένη εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους μοναστηρίου; Ἰδοῦ τί ἡθελήσαμεν νὰ εἴπωμεν ἔπειτα, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ποιηματίου διασκεδάζει πᾶσαν ὑπόψιν.

(2) Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας τῆς ἀτυχοῦς La-Vallière ἐρωμένης Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. καὶ ἀποθανούσης μοναχῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς γενέσεως τῶν στίχων τούτων. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ὅταν ἡ πάτριος ἱστορία παρέχῃ τῷ ψάλλῃ παντοδαπὴν ὕλην εἶνε ἀπρεπὲς οὗτος ν' ἀνατρέχῃ εἰς τὰς ξένας· ἀλλὰ μᾶς παρέσυρε τὸ ὠραῖον τοῦ θύματος. Τὴν τύχην τῆς La-Vallière ἐξετραγώδησε ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἡ Μοῦσα τοῦ διασήμευ ποιητοῦ Alfred de Musset. Δὲν ἔχομεν καθόλου ἀξίωσιν νὰ συγκρίνωμεν τὸ ἀσθενὲς μέλος ἡμῶν μὲ τὴν περιπαθὴ λαλιὰν τῆς Γαλατίδος ἀηδόνης. Ἄν μόνον ἡδυνήθημεν νὰ ἐξωτερικεύσωμεν τὴν συγκίνησίν μας θὰ μείνωμεν εὐχαριστημένοι.

(3) Ἡ εὐγνωμοσύνη μᾶς ὑπηγόρευσε νὰ χύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διδασκάλου μας Ἰωάννου Μενάγια. Ἡ Μοῦσα ἐφάνη βλέπετε ἄγαν φειδωλὸς ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε καὶ πάλιν ὀλίγα θὰ ἦσαν ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρὸς οὗ τὰς σπα-

νίας ἀρετὰς ἡ κοινωνία πᾶσα ὁμολογεῖ. Ὁ μακαρίτης διατελέ-
σας ἐπὶ πολλὰ ἔτη Διευθυντὴς τοῦ Λυκείου καὶ ἀκολούθως κα-
θηγητὴς ἐν τῷ ἐνταῦθα Γυμνασίῳ, λίαν ὠρέλιμος ἐγένετο διὰ τὴν
τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ εἰς τὴν κοινω-
νίαν. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ!

Περαίνοντες ἐνταῦθα τὰς σημειώσεις, καὶ πάλιν θὰ ὑπομνή-
σωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἐπιείκειαν. Ὅ,τι ἐνομίσαμεν προσκρῦν
τῇ φιλοκαλίᾳ ἀφῆράσαμεν ὅ,τι ἐνομίσαμεν ὡς δεόν ἐπεξηγήσει
ἐδικαιολογήσαμεν, καὶ ἐπεμελήθημεν ἴσως πολὺ τοῦ στίχου εἰ-
δότες ὅτι.

. . . Là corre il mondo, ove più versi

Di sue dolcezze Il lusinghier Parnaso.

(Tasso Ger. Liber. Canto I.)

Ἄν ἐκ τούτων διέφυγέ τι ἥμῖν, ἐπικαλούμεθα τὴν εὐμένειαν
τοῦ ἀναγνώστου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ